Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

23

JOI, 5 IUNIE
1969, ANUL III

108

89

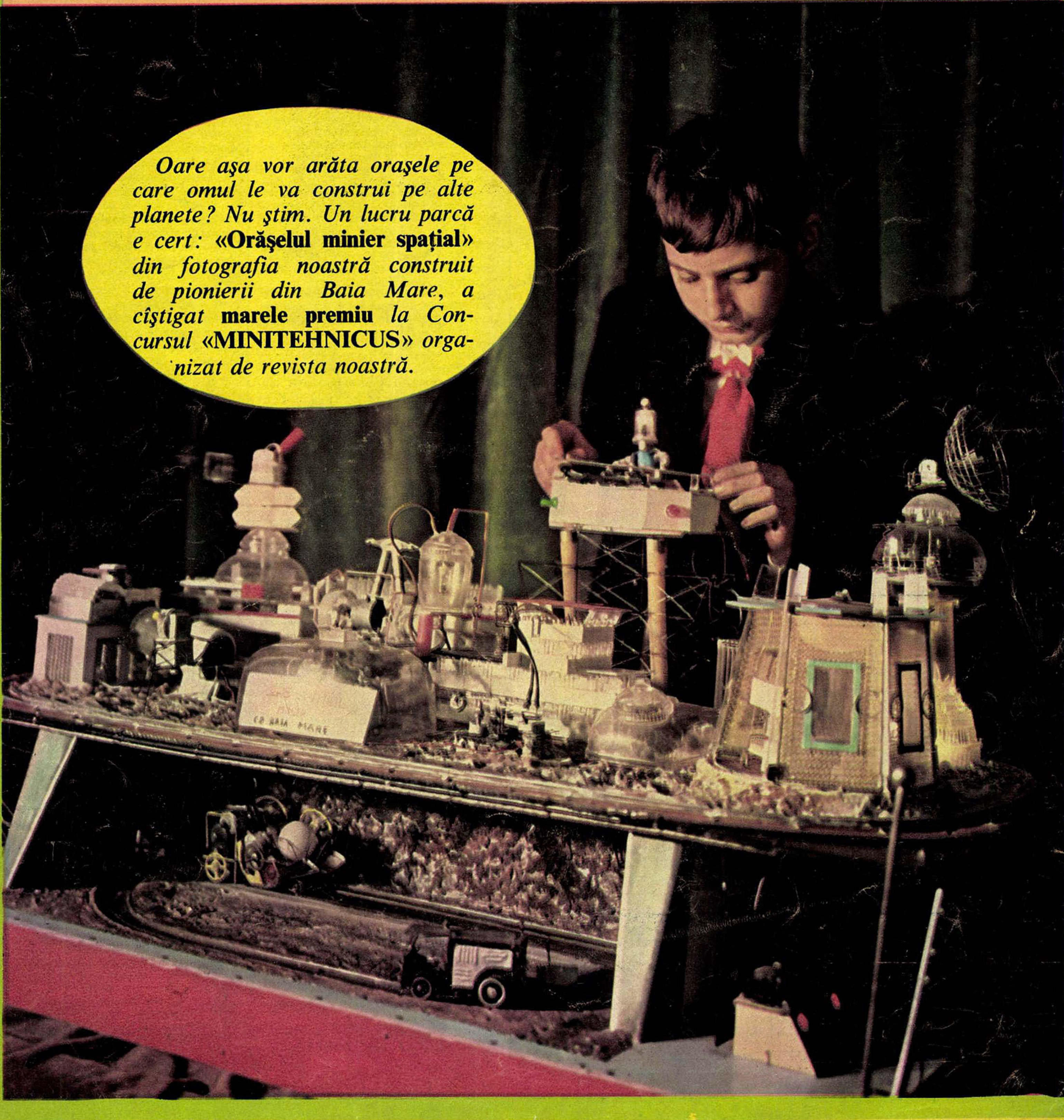

Oare așa vor arăta orașele pe care omul le va construi pe alte planete? Nu știm. Un lucru parcă e cert: **«Orășelul minier spațial»** *din fotografia noastră construit de pionierii din Baia Mare, a cîștigat* **marele premiu** *la Concursul* **«MINITEHNICUS»** *organizat de revista noastră.*

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

CONGRESUL AL X-LEA AL P.C.R. — EVENIMENT DE O EXCEPȚIONALĂ ÎNSEMNĂTATE ÎN VIAȚA ROMÂNIEI SOCIALISTE

Trăim, în preajma marii sărbători a împlinirii unui sfert de veac de la eliberarea patriei, un eveniment de o deosebită însemnătate în viața României socialiste: convocarea, la 4 august 1969, a celui de al X-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Făcînd bilanțul însuflețitor al vastei și multilateralei opere realizate de poporul nostru, sub conducerea partidului, în perioada care a trecut de la Congresul al IX-lea, înaltul sfat al comuniștilor va stabili sarcinile de viitor, direcțiile de dezvoltare a țării, politica internă și externă a statului nostru pentru anii următori.

Moment de seamă în istoria partidului și a poporului român, Congresul al IX-lea al P.C.R. a intrat în nemurirea unei opere excepționale, în conștiința tuturor, prin spiritul său înnoitor, printr-o substanțială creștere a ritmului de edificare socialistă, prin ample măsuri care au condus la perfecționarea vieții sociale, prin trasarea unei politici care a ridicat prestigiul României în lume. Viața de fiecare zi a confirmat justețea întregului program stabilit de Congresul al IX-lea, a relevat capacitatea partidului nostru de a îmbina în mod creator abordarea științifică, plină de cutezanță a problemelor construcției socialiste, cu cerințele obiective ale realității României contemporane.

Congresul al X-lea al partidului este menit să înalțe această operă uriașă pe o treaptă superioară, să accelereze desăvîrșirea construcției socialiste, pregătind trecerea României spre orînduirea comunistă, asigurînd poporului nostru condițiile materiale și spirituale pentru a-și făuri, pe măsura marilor sale virtuți, un destin exemplar.

Iată de ce întregul nostru popor a primit cu mare bucurie convocarea celui de al X-lea Congres al P.C.R., iată de ce, în cinstea acestui eveniment, colectivitatea noastră își exprimă voința de a nu precupeți nici un efort pentru a obține, în toate domeniile de activitate, succese definitorii pentru stadiul de dezvoltare al economiei, culturii, vieții sociale a României de azi.

OCTAV PANCU-IAȘI

TELEX PIONIERESC

NE DESPART DOAR CÎTEVA ZILE DE MAREA SĂRBĂTOARE A PURTĂTORILOR CRAVATELOR ROȘII — 15 IUNIE, **ZIUA PIONIERILOR.** ÎN ȘCOLI, ÎN UNITĂȚI SE FAC ULTIMELE REPETIȚII ÎNAINTE DE A APĂREA PE SCENĂ, LA SĂRBĂTORIREA CELOR DOUĂZECI DE ANI AI ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

● Pionierii din **Dolheștii Mari,** jud. Suceava, au alcătuit un taraf al lor. Este primul de acest fel în sat. Apariția pe scenă, melodiile pe care le vor interpreta vor constitui cu siguranță cea mai plăcută surpriză pe care o vor face părinților.

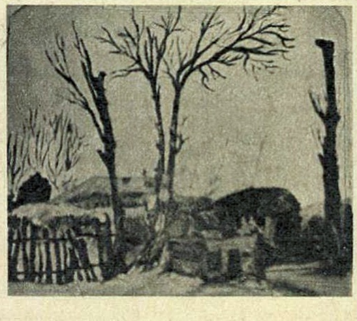

● «Țară dragă, țara mea» este intitulată expoziția de desene realizată de pionierii Școlii generale **Lița,** municipiul **Turnu Măgurele.** Dintre numeroasele lucrări care se remarcă amintim planșele semnate de pionierii Victor Julea și Ciprian Cărnuță.

● Piesa «Prințesa Turandot» de Carlo Gozzi a sosit la... Fălciu! În talentații actori, îmbrăcați în costumele epocii, spectatorii i-au recunoscut pe elevii clasei a VI-a B, de la Școala generală din localitate.

● Ca prin farmec, Școala generală din localitatea **Podul-Vadului, Breaza,** și-a schimbat așa, într-o zi, înfățișarea. Ferestrele au fost împodobite cu draperii, de pînză țărănească, înflorite în frumoase cusături românești. Într-un loc a apărut tot așa, dintr-o dată, un colț de casă țărănească, un album de cusături, costume populare în miniatură. Autorii acestor frumuseți sînt fetele — pionierele cercurilor de artă populară din școală!

Fapte pionierești

VALEA PRAHOVEI

De fapt, o variantă... Așadar, nu acea binecunoscută Vale a Prahovei în care, vrăjiți, intrăm la Comarnic și ieșim la Timișul de Sus — sau viceversa — traversînd cu fiecare serpentină, din paranteză în paranteză, polinomul nesfîrșit al pitorescului, cu fracții succesive de urbanism și sălbăticie cînd la numărător — spre crestele Bucegilor, cînd la numitor spre zbuciumul văii. Vă propun, cum spuneam, o variantă. Rămîneți mai departe la fereastra compartimentului sau, după împrejurări, lipiți de geamul autobuzului. Mai mult, ca să executați varianta mea, închideți, vă rog, ochii. Măcar cîteva clipe, cam cît distanța dintre o sută de brazi. Gata?

Acum urmați-mă. Itinerarul meu vă va purta în paralel cu Valea Prahovei sau cruciș și curmeziș, cam pînă la 100 de km pe drumul nostru. Nu vă speriați. Totul în mai puțin de 3 minute. Ghid? Un teanc de scrisori. Merită, vă asigur, să cunoașteți și această Vale nr. 2 de pe Valea Prahovei.

Iată-ne la Florești. De ce curtea școlii este invadată de măcieș? Aceleași crînguri de măcieș în curtea școlii din Chiojdeanca. Numai că, altoiți, aceștia sînt gata să se prefacă în alei de trandafiri (Petalele lor se scutură mai greu). Valea Prahovei — o vale a trandafirilor? Nu. Dar copiii, vizitînd muzeul Nicolae Grigorescu din Cîmpina, au aflat despre pasiunea pictorului pentru florile de măcieș. E un pios omagiu, adus frumuseții în sine. Dar să fugim repede, cu o altă scrisoare, la Liliești. Tot printre flori. Aici, fiecare copil îngrijește o mușcată. Un recensămînt al copiilor? Numărați mușcatele, e mai simplu, sînt 500! Și acum, fuga la Băicoi. Aici a răsărit o altă floare, prima, cred, în felul său: este o revistă literară a celor mai fragezi condeieri din țară. Redactori și colaboratori, pionierii din detașamentul 8 al clasei a III-a. Neștiindu-i titlul, îngăduiți-mi să o botez cu numele celei mai plăpînde și curajoase flori: «Ghiocelul». Din fuga trenului sau a autobuzului ne putem cu ușurință întregi buchetul. Pe acest itinerar ne este nu numai îngăduit, dar sîntem chiar îndemnați să culegem flori. O clipă, sîntem la Țintea. Stop. De ce roiesc aici copiii în jurul ciudatelor moriști și pîlnii din curtea școlii? Sînt micii meteorologi care zilnic pun sub ochii cooperatorilor din localitate «buletinul meteorologic local».

Din nou la drum. Auto-stop cu o nouă scrisoare, pînă la Mislea. Aici, copiii au dat naștere din cutii de conserve și de borcane, din sîrme, beculețe și țevi, uneia din cele mai fantastice jucării. Au văzut-o milioane de oameni (prin mijlocirea Televiziunii, a Jurnalului de actualități și a expoziției «Minitehnicus»). Hai să o vedem și noi! Este macheta unui... secol de extracție și prelucrare a țițeiului. Putem poposi și la Cîmpina. E drept, aici drumul se bifurcă: o scrisoare ne invită la «Casa pionierilor» să vedem avioneta «Pionier 001», alta ne cheamă la Școala nr. 2 la o întîlnire cu luptători din gărzile muncitorești care acum 25 de ani, în august, au salvat instalațiile de pîrjolul hitlerist.

Acum deschideți ochii, au trecut 100 de brazi. Putem porni însă, pe alte variante, pe nenumărate alte variante. Ghizii noștri sînt și făuritorii lor. Drum bun!

MIRCEA SÎNTIMBREANU

PRELUDIILE BUCURIEI

Se întîmplă cu tine ceva, cutezătorule. Bătăile inimii ți s-au schimbat, obrajii ți s-au îmbujorat, o nerăbdare și-o așteptare curată îți furnică gîndurile. Radarul nostru, sensibil la toate temperaturile tale sufletești, a înregistrat faptul și eu încerc acum să mi-l explic. Dar lucrul nu-i ușor. Pentru a înțelege aceste semnale ar trebui să fiu și eu copil ca tine. Ar trebui să am o servietă cu cărți școlare și un carnet cu note foarte bune, pe care, acum, la sfîrșitul anului școlar, să-l prezint cu mîndrie părinților, rudelor și prietenilor, și să întreb firesc, așa cum întrebi tu; vă place cum arată carnetul meu? Ar trebui să port și eu cravată roșie, să mă pregătesc pentru întîmpinarea frumoasei Zile a pionierilor, să mai repet încă o dată și încă o dată recitarea, sau cîntecul, sau jocul pentru serbarea la care voi lua parte, în această zi sărbătorească. Ar trebui să am treisprezece sau paisprezece ani, să construiesc navomodele și aeromodele, strunguri automate în miniatură, orășele spațiale pentru viitor, să iau parte la concursul Minitehnicus și să aștept cu nerăbdare, așa cum aștepți tu acum, să pleci în tabăra special organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor pentru minitehnicieni, unde aș putea lua parte la prima sesiune științifică din viața mea, în cadrul clubului Minitehnicus. Ar trebui, de asemenea, să fiu un bun cunoscător al drumurilor patriei, așa cum ești tu, să-mi pregătesc de pe acum rucsacul, să învăț cîntecele tale frumoase și să pornesc în Expedițiile «Cutezătorii» pe drumuri de soare și poveste, ca un adevărat descoperitor de comori. Ar trebui... ar trebui... ar trebui... Dar eu, cutezătorule, nu mai am nici carnet de note, nici paisprezece ani cum ai tu. Și totuși, gîndindu-mă la toate acestea, inima mea a început să bată la fel cu a ta, o nerăbdare și-o așteptare frumoasă îmi luminează gîndurile și-am început să înțeleg care sînt emoțiile tale, de unde vine neastîmpărul tău. Sînt preludiile bucuriei cutezătorule.

Ale bucuriilor care au fost de-a lungul unui întreg an de muncă la școală, și-ale celor ce vor veni, ca o binemeritată răsplată, în vacanța care și-a arcuit curcubeie fantastice, întru primirea ta.

PETRE GHELMEZ

ATENȚIUNE! ATENȚIUNE!

«UNIVERSUL PIONIERIEI»

expoziție jubiliară a presei și cărții pentru copii!

Deschisă între 10—22 iunie a.c., sub auspiciile Consiliului Național al Organizației Pionierilor, expoziția vă prilejuiește, prin pagini de reviste, cărți, fotoreportaje, documente, o întîlnire retrospectivă cu universul copilăriei, cu voi înșivă.

Expoziția va fi deschisă la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, **București, Șoseaua Kiseleff (autobuzele, 76, 34, troleibuzele 81, 82, tramvaiele 3, 4, 20).**

TOT ÎNAINTE

TOT ÎNAINTE

TOT ÎNAINTE

TOT ÎNAINTE

DISTINCȚIILE PIONIEREȘTI

*Continuînd o mai veche tradiţie, îmbogăţind-o cu noi elemente corespunzătoare momentului actual, Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor a instituit un sistem de «***Distincţii pionereşti***». Ele sînt destinate să stimuleze şi să recompenseze pe acei pionieri, acele detaşamente şi unităţi care se remarcă în mod deosebit în toate domeniile de activitate. Ne facem o datorie faţă de voi, prezentîndu-vă toate aceste distincţii — diplome şi insigne — însoţite de extrase din regulamentul acordării lor.*

Tresele de gradul I, albastre, *pentru pionierii din clasele III—IV şi* **gradul II, galbene,** *pentru cei din clasele V—VII se pot obţine anual de către orice pionier care îndeplineşte următoarele condiţii: respectă legămîntul şi îndatoririle pionereşti; învaţă cu sîrguinţă şi obţine la sfîrşitul anului medii de la 8 în sus la toate obiectele, iar la purtare nota 10; face parte dintr-o formaţie cultural-artistică, sportivă sau dintr-un cerc de elevi din cadrul şcolii, casei sau Palatului pionierilor şi desfăşoară o activitate meritorie pe tot parcursul anului şcolar; participă la acţiunile social-utile iniţiate de către detaşamentul sau unitatea de pionieri.*

*Titlul «***Pionier de frunte***» (diplomă şi insignă) se acordă pionierului care obţine în perioada de pionierat cel puţin trei ani şcolari consecutiv medii de 9 şi 10 la toate obiectele de învăţămînt, iar la purtare nota 10; este purtător a cel puţin două trese, din care una primită în clasele III—IV.*

*Titlul «***Cutezătorul***» (diplomă şi insignă) se acordă pionierului care săvîrşeşte fapte deosebite ca: servicii aduse apărării şi securităţii patriei; salvarea unor vieţi omeneşti; contribuţii la apărarea bunurilor obşteşti prevenirea incendiilor şi inundaţiilor, descoperirea unor răufăcători; prevenirea unor accidente grave de circulaţie.*

*Diploma «***Detaşament fruntaş***», împreună cu panglică de mătase de culoare galbenă, se acordă detaşamentului de pionieri care îndeplineşte următoarele condiţii: toţi pionierii detaşamentului au situaţia de promovat la sfîrşitul anului şcolar şi au avut o comportare model în scoală; are cel mai mare număr de purtători ai treselor pionereşti din şcoală obţinute în anul în curs pe cele două cicluri existente; a desfăşurat o activitate cultural-artistică şi sportivă evidenţiată pe şcoală; a organizat în cursul anului cel puţin o excursie de 1—2 zile şi 4—5 drumeţii; are cea mai îngrijită sală de clasă din şcoală; a participat cu toţi pionierii la diverse acţiuni patriotice de folos obştesc.*

EXTRASE DIN REGULAMENT

*Diploma «***Unitate fruntaşă***», împreună cu panglica de mătase de culoare albastră, se acordă unităţii de pionieri care: are cel mai mare număr de pionieri purtători ai treselor pionereşti pe comună, oraş sau municipiu, în raport cu numărul pionierilor din unitatea respectivă; are cel mai mare număr de pionieri pe comună sau oraş purtători ai insignelor acordate pentru activitate în cercurile de elevi şi cel mai mare număr de lucrări admise la expoziţiile organizate pe plan local (comună, oraş, municipiu sau judeţ), în raport cu numărul pionierilor din unitatea respectivă; a organizat o expoziţie permanentă, un muzeu şcolar sau editează o revistă şcolară; are o formaţie cultural-artistică sau sportivă clasată pe unul din primele trei locuri la concursurile organizate la nivelul municipiului sau judeţului; are cea mai curată şi îngrijită şcoală din comună, oraş sau municipiu; are amenajată o bază sportivă complexă pe care o foloseşte şi o întreţine în mod corespunzător.*

Insigna cercurilor ştiinţifice *se acordă membrilor acestor cercuri care: desfăşoară lucrări în laboratoare, pe terenuri experimentale, participă la diferite expediţii cu caracter ştiinţific, olimpiade etc; realizează diferite colecţii (ierbare, insectare, pietrare, preparate biologice, albume, hărţi, planşe etc.); colaborează la revistele de specialitate.*

Insigna cercurilor tehnice *se acordă membrilor acestor cercuri care: construiesc individual sau în grup diferite machete, aparate, dispozitive, instalaţii etc. specifice cercurilor; participă cu lucrări executate în cercuri la diferite expoziţii şi concursuri.*

Insigna cercurilor şi formaţiilor cultural-artistice *se acordă pionierilor care: activează într-o formaţie cultural-artistică; desfăşoară o activitate în cadrul cercurilor cultural-artistice (cenaclu, cerc literar, de artă plastică, folclor etc.).*

Insigna turistică *se acordă pionierilor care: participă cu regularitate la diferite forme de turism; cunosc principalele mijloace de orientare în natură şi principalele semne ale schimbării vremii; ştiu să acorde primul ajutor în caz de inundaţie, înec, fracturi, degeraturi, muşcături de animale; cunosc şi respectă regulile de circulaţie pe drumurile publice; cunosc sistemul de semnalizare cu ajutorul mijloacelor vizuale.*

Insigna sportivă *o pot primi pionierii care: fac parte dintr-o echipă sau grupă sportivă a detaşamentului sau unităţii şi participă la competiţiile şcolare şi pionereşti, cunosc şi practică unul dintre sporturi ca: înot, schi, ciclism, atletism, gimnastică, fotbal, tir etc.; îndeplinesc baremurile stabilite de programa de educaţie fizică.*

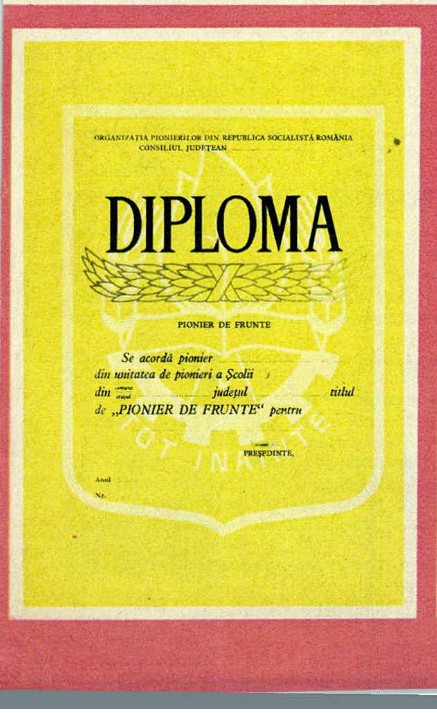
ORGANIZAŢIA PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
CONSILIUL JUDEŢEAN

DIPLOMA

PIONIER DE FRUNTE

Se acordă pionier
din unitatea de pionieri a Şcolii
din judeţul titlul
de „PIONIER DE FRUNTE“ pentru

PREŞEDINTE,

Anul
Nr.

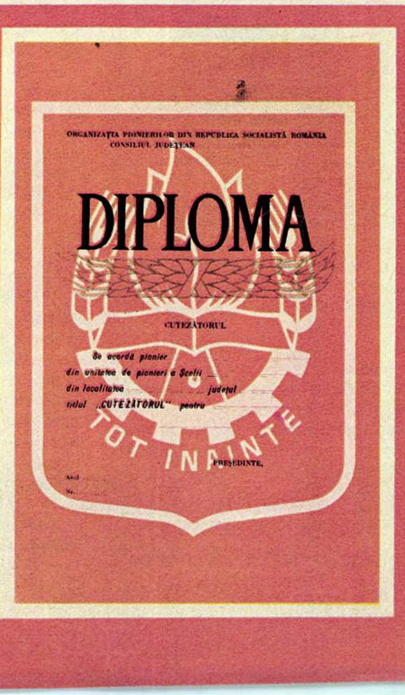
ORGANIZAŢIA PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
CONSILIUL JUDEŢEAN

DIPLOMA

CUTEZĂTORUL

Se acordă pionier
din unitatea de pionieri a Şcolii
din localitatea judeţul
titlul „CUTEZĂTORUL“ pentru

PREŞEDINTE,

Anul
Nr.

TOT ÎNAINTE

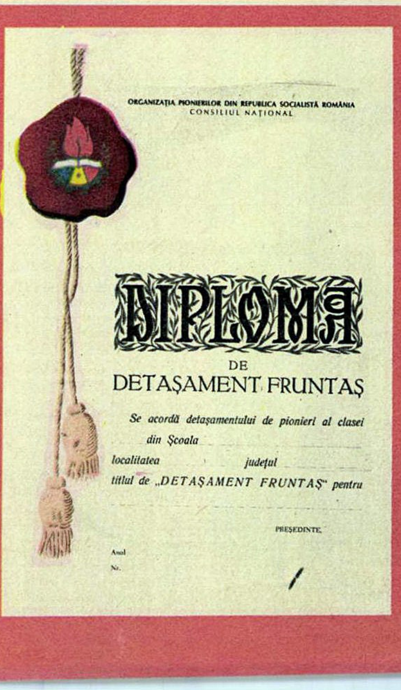
ORGANIZAŢIA PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
CONSILIUL NAŢIONAL

DIPLOMĂ
DE
DETAŞAMENT FRUNTAŞ

Se acordă detaşamentului de pionieri al clasei
din Şcoala
localitatea judeţul
titlul de „DETAŞAMENT FRUNTAŞ“ pentru

PREŞEDINTE,

Anul
Nr.

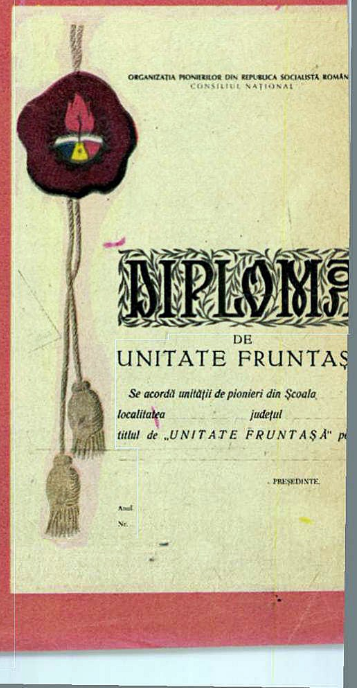
ORGANIZAŢIA PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂN
CONSILIUL NAŢIONAL

DIPLOM
DE
UNITATE FRUNTAŞ

Se acordă unităţii de pionieri din Şcoala
localitatea judeţul
titlul de „UNITATE FRUNTAŞĂ“ p

PREŞEDINTE,

Anul
Nr.

O ŞCOALĂ DE PE SOMEŞ

O ŞCOALĂ DE PE SOMEŞ ŞI-A SĂRBĂTORIT CENTENARUL! AU TRECUT O SUTĂ DE ANI DE CÎND A ÎNCEPUT SĂ LUMINEZE MINŢILE COPIILOR, SĂ DESCHIDĂ DRUM DREPT SPRE VIAŢĂ PROMOŢIILOR DE ELEVI.

AZI, PROFESORI ŞI PIONIERI AI ŞCOLII GENERALE DIN SURDUC, JUD. CLUJ, NE SCRIU DESPRE TOT CE ESTE MAI FRUMOS PE LA EI, DESPRE TOT CE AU FĂCUT ŞI FAC PENTRU CA ÎMPREUNĂ SĂ SĂRBĂTOREASCĂ PIONIERIA LA CEA DE A XX-A ANIVERSARE.

Centenarul şcolilor româneşti din satele comunei Surduc ne-a găsit pregătiţi cu un... muzeu. Am adunat aici tot ce am găsit mai valoros în viaţa oamenilor care au trăit pe aceste meleaguri româneşti de-a lungul veacurilor. Sînt numeroase piese de o deosebită valoare istorică şi literară. Astfel, printre exponate se află un abecedar, exemplar rar, scris în alfabetul chirilic şi latin, datînd de prin 1860. Multe materiale vorbesc despre înaintaşii care au preţuit şcoala şi prin ea au făcut părtaş poporul la ştiinţă şi cultură. Dascălii de ieri au purtat dintr-un sat în altul făclia luminii şi a încrederii în zile mai însorite, zile ale libertăţii şi unităţii naţionale. De pe atunci, poporul nostru s-a pregătit pentru luptele ce au urmat şi care, sub conducerea partidului, l-au dus la izbînda deplină a eliberării patriei, la ridicarea ei, în zilele noastre, pe noi trepte de strălucire.

Lîngă primele cărţi, tipărite în limba română în Transilvania, se găsesc aranjate într-o armonie perfectă numeroase obiecte etnografice. Ştergare înflorate, cusute la şezători, împodobesc pereţii încăperii ca un buchet de flori care nu se vestejesc niciodată. Obiecte de ceramică impresionează prin fineţea şi expresivitatea modelării.

Atrăgător este şi colţul rezervat numismaticii. Dar, cred că partea cea mai interesantă o constituie evoluţia manualelor şcolare. Aranjate în vitrină, vechile cărţi de limba română şi de matematică, ne amintesc de anii de şcoală ai bunicilor noştri...

Noi, pionierii, păstrăm cu grijă tot ce am reuşit să adunăm şi îmbogăţim continuu colecţiile muzeului nostru de care sîntem atît de mîndri.

1

2

SĂ NE LUMINĂM
POPORUL DACĂ VREM
SĂ FIM LIBERI
N BĂLCESCU
3

4

5

1. Noua şcoală din Surduc.
2. Primul local de şcoală.
3. Prof. Ioan Rusu prezentînd un valoros exponat.
4-5. Doi harnici colecţionari: Cîmpean Ioan şi Poka Ştefan.

Poate că unul dintre numeroasele motive ce au determinat formarea muzeului pionierilor şi şcolarilor a fost şi existenţa folclorului atît de bogat în satul nostru şi în satele vecine.

De-a lungul veacurilor poporul subjugat s-a ridicat deseori la luptă. Numele eroilor acestor lupte, s-au întipărit adînc în sufletul şi-n mintea poporului. Poporul i-a pomenit în cîntece. Multe dintre aceste cîntece s-au păstrat pînă azi, iar noi, pionierii şi şcolarii le-am adunat cu grijă ca pe comori de nepreţuit ale neamului nostru.

În muzeu, ca un mesaj al trecutului spre viitor stau cîntecele, doinele şi baladele.

Un loc însemnat îl ocupă şi strigăturile, ghicitorile, proverbele, numeroasele cîntece satirice.

De curînd, la îndemnul tovarăşilor profesori am început să culegem creaţii noi, cîntece despre patrie şi partid, despre viaţa de azi a oamenilor de pe la noi.

Prof. IOAN GH. RUSU
Directorul Şcolii generale, Surduc

CÎMPEAN DENISA, cl. a VII-a

«Cum adică «Noapte bună?!»... Noapte bună. Bună dimineaţa...Dar ce, întîlneşti eroi aşa, în orice zi, la orice colţ de stradă? Păi dacă un erou n-are curajul lui Achile, inteligenţa lui Napoleon şi muşchii lui Hercule... nici să nu mai stăm de vorbă».

Prieteni, nu vă oţărîţi la mine. Fiindcă opinia exprimată-n titlu aparţine nu atît mie cît mai ales interlocutorilor discuţiei noastre, cei cinci şcolari ai clasei a VI-a B de la Scoala generală nr. 1 din Iaşi. *Ştiţi ce mi-a spus — aparte, evident — unul dintre ei? Că dacă trece o săptămînă şi n-ai făcut măcar o faptă... eroică înseamnă nu că n-ai avut prilejul, ci că le-ai ratat şi că-n locul lor ai pus tot atîtea fapte... urîte. Cam neplăcută aritmetică, dar aşa crede amicul în discuţie. Cică orice om, în orice zi poate trăi* situaţii eroice. *Şi că nu numai în război, la Polul Nord, în craterul unui vulcan sau pe Lună ai asemenea ocazii.*

Dar s-o luăm de la cap, pe îndelete. Veţi observa că fiecare participant la discuţie are ataşată într-o paranteză o scurtă caracterizare, făcută cu ajutorul profesorului, al colegilor înainte ca «eroii» să ia parte la discuţie. Poate nu e lipsit de interes ca atunci cînd îi «ascultaţi» să trageţi un pic cu ochiul şi la caracterizare.

Cornel Necula (*Isteţ la minte, dar cam indisciplinat*).

Red. — *Am auzit că citeşti cărţi poliţiste, că-ţi plac filmele «tari». Dacă-i aşa ia să judecăm o situaţie. Într-o aventură avem de regulă triunghiul eroilor: banditul — tip puternic, bun ţintaş, maestru în upercuturi; comisarul — vulpoi bătrîn, deştept şi priceput şi un tînăr, aşa ca Andrè Belgarde din Belphegor — un pasionat din afară, dar care contribuie substanţial la victoria finală a binelui. Care dintre ei e «mai erou» pentru tine?*

— Tînărul.

— Dar, el, săracu', ţintaş bun nu e, cît despre «puteri» din orice încăierare el iese cel mai jumulit.

— Da, dar el are creierul mai limpede.

— Nu mai limpede decît al comisarului.

— Poate, dar el nu stă pe gînduri: caută, încearcă, face ceva.

— Ei, asta cam aşa e. Eroul e un om de acţiune, nu un visător. Sau mai pe româneşte, lasă-mă să te-las.

— Da, dar eu nu cred că-s leneş!

— Am auzit că la hartă însă eşti foarte silitor. Sau dai şi fugi?

— Păi dacă-mi dă una şi văd că-i mai tare...

Aignătoaiei Gheorghe (*Harnic, inteligent, respectuos, chiar timid*).

— Se pare că ţie nu-ţi place să te-ncaieri. Poate totuşi...

— Nu, nu mi-e frică, dar nu-mi place. Chiar dacă unii zic că-s fricos.

— Ai dreptate, Gheorghiţă. Eroul e un om activ, dar nu un scandalagiu. Dar dacă ai avea un aliat te-ai bate?

— Da' de ce? Dac-aş face-o, numai singur aş face-o.

— Spune-mi: minţi uneori?

— Da, mai mint. Am luat odată o notă rea. Am tăcut două zile, am încropit o poveste că nu m-a ascultat etc. Apoi am spus. Ştiţi, e foarte greu să spui adevărul.

— Este, Gheorghiţă, uf, ce greu! Păi altminteri de ce l-am ocoli? De ce n-am crede mărturisirea lui drept un act de eroism? Galilei a fost mai erou nu atunci cînd a inventat luneta, ci cînd a spus, sub ameninţarea inchiziţiei «Şi totuşi se învîrteşte» Şi cum te simţi cînd spui adevărul?

— Aşa, parcă-mi place de mine.

— Ei, nu mai spune! Dar ai tot dreptul, uite şi mie îmi placi... Ce zici, din cîţi eroi cunoşti tu (din auzite, din citite) ce calitate a acestora — în afară de muşchi şi curaj — îţi place?

— Faptul că nu se lasă. Eroul crede c-o să reuşească, insistă. Aşa, ca exploratorii, ca savanţii, ca sportivii...

— Vezi? Numai calitatea asta de-am avea-o toţi şi ce treburi eroice am face. N-ar mai exista corigenţi, repetenţi, neîndemînateci.

Ursache Margareta (*Inteligentă, liniştită, amabilă*).

— Dintre oamenii obişnuiţi din jurul tău, — profesori, părinţi, cunoscuţi, — pe care l-ai considera tu erou? Şi pe ce criterii?

— Oamenii buni, aceia care fac ceva pentru alţii. De pildă, cunosc un doctor care rămîne la consultaţii mult după program. Profesoara noastră de geografie care face pentru noi uneori mai mult decît ar trebui şi noi simţim asta şi sîntem recunoscători.

— Şi tu ai dreptate, Margareta. Pentru că chiar eroul de pe cîmpul de luptă nu e un grozav care se-aruncă în gura tunului, ci un om care-şi iubeşte ţara, oamenii ei.

Anaximoaiei Maria (*Bună la învăţătură, săritoare, vioaie*).

— Am auzit că ai o prietenă foarte bună, Stela. Vă

certați și vă împăcați uneori?

— Cam așa ceva.

— Și de obicei cine e cu cearta și cine cu împăcarea? Sau sînteți cu rîndul?

— La început cine credea că are dreptate aștepta ca celălalt să facă primul pas. Și cum amîndouă credeam c-o avem... Ultima dată ne-am certat dintr-un fleac. Am stat foarte mîndre, bosumflate, apoi m-am gîndit că asta e o prostie, am întîlnit-o pe stradă și am început iar să vorbim.

— Erai sigură că o să accepte?

— Eram. Dar eram și emoționată, timidă chiar. Mi-era, nu știu de ce, greu. Credeți-mă, mi-a trebuit curaj!

!?...

NOAPTE BUNĂ, eroule!

Anchetă de ILIE TRAIAN

— Te cred. Ce greu este să treci peste «mîndria» asta de paie, să lupți cu tine, să fii erou cu tine însuți.

Paulescu Viorel (*Inteligent, delăsător la carte, impulsiv, voinic*).

— Fiindcă am aflat că ești foarte activ, curajos, mare fotbalist și pașă de cartier — maestru al harțelor, hai să ascultăm o definiție a eroului așa cum ar suna ea după tine.

— Poate rîdeți de mine... da' eu v-o zic. Bunăoară erou e acela care-și riscă viața.

— Viața zici? Mă rog fie, dar pînă acolo mai sînt atîtea de riscat... Ce spui: dacă te-ai afla pe-o stradă în drum spre casă: mai sînt 2 minute și-ncepe finala C.M. de fotbal România-Anglia și tocmai atunci vezi o fetiță care încearcă să tîrască într-o curte un colet, nu poate, nu-i nimeni pe-aproape decît tu, ea plînge. Ce-ai face?

— D-apăi, nu știu.

— Eu cred că știu. Te-ai duce la meci. Știu că ești prieten cu Nicola. O duceți bine?

— Da. La fotbal ce ne mai ciondănim.

— L-ai prins vreodată cu vreo boacănă și nu l-ai spus pentru că ți-e prieten sau invers, el pe tine?

Nicola — Eu era să-l pîrăsc (făcuse o poznă pentru care a suferit altul), fiindcă nu m-a lăsat să joc și eu.

— Și de ce nu l-ai spus? N-ai avut curaj?

— El îi mai tare ca mine, în toate și la fotbal. Aș fi avut de suferit, n-aș mai fi intrat în echipă niciodată. De ce să mint, el îi de față acum.

— Bine că spui adevărul. Iar tu, Paulescu: ce spui de... teoria riscului — cu care începurăm? Pînă să-și riște viața amicul Nicola n-a catadixit să-și riște postul pentru o miuță oarecare în schimbul adevărului și dreptății altuia! Pentru că, vedeți: eroul e omul care mereu pierde ceva în folosul altora, (la al doilea aspect Cornel s-a gîndit și mai puțin) scapă un amenințat la înec sacrificîndu-și singurul lui costum ca lumea... și-și pierde liniștea... Nu-i așa că-i foarte inconfortabil să fii erou?

Dar acum spre sfîrșitul discuției parcă văd că se ridică unul: «Stai dom'le, că parcă era vorba de eroism adică: bărbăție, neînfricare, forță. Cum adică: eroul — e doar atît: un om (un școlar, da, un școlar!) cinstit, activ, bun, drept, perseverent, altruist? Așa, fără zale, buzdugan și aureolă?».

Da, fără. Adică, nu fără. Fiți și voi așa, cu alții și cu voi înșivă și noi, ceilalți, vom vedea în mîna voastră buzduganul dreptății, pe piept platoșa adevărului și chiar deasupra capului... aureola. Nu, nu una de cretă, ca a unui «Sfînt» de pe asfalt, ci una invizibilă, dar foarte prețioasă. Cum să vă spun eu...

Închipuie-ți prietene că tu într-o zi ai fost doar atît: un școlar harnic, cinstit, drept, altruist, perseverent... închipuie-ți zic, că seara cînd te culci și vrei să tragi plapuma peste urechi parcă auzi o voce:

«Noapte bună, eroule!»

Îmi închipui și eu. Și dacă așa ai fost în acea zi sînt sigur că n-ai să te miri: «Eu, erou!»

...Și ai să adormi mulțumit, ai să dormi buștean.

URMĂRIREA

Povestire de ŞT. ZAIDES

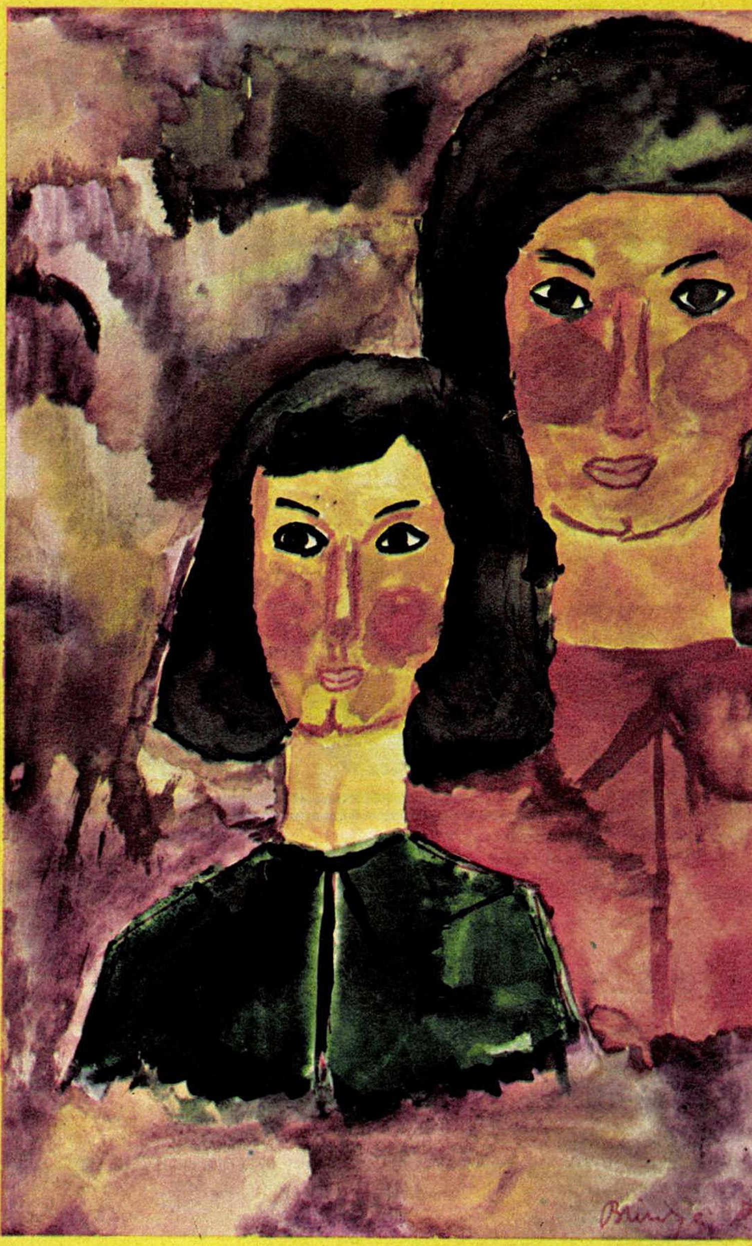

Desen de **IRINA BRÎNZEI**
cl. a VI-a, Şc. generală 122, Bucureşti

Singură, în holul cel mare al şcolii, Valeria privea îngîndurată garoafa cu codiţă scurtă, pe care cineva i-o strecurase iar în bancă. Floarea avea petalele albe şi un parfum amărui de frunze ofilite. Numai Manguru, colegul ei de bancă, putea să fie cel care, şi astăzi ca şi ieri, ca şi alaltăieri, ca şi acum trei zile, a «uitat» garoafa în bancă! Mînată de un gînd, o porni spre ieşire.

În dreptul chioşcului de ziare un băiat înalt, cu păr bălai şi cu picioarele lungi, în nişte pantaloni de un gris-spălăcit, dangarezi, părea absorbit de lectura unei reviste. Cînd o zări însă pe fată, lăsă lectura, întoarse cîteva pagini, fără să se mai uite însă peste ele.

— Bună ziua, Valeria! spuse timid atunci cînd fata ajunse doar la cîţiva paşi. N-ai... Nu... l-ai văzut cumva, pe Marcu? articulă el în sfîrşit.

Fata îşi încruntă privirile şi se opri bătăioasă în faţa lui.

— Ştii ce, Manguru Vasile? Eu...

Ochii ei se opriră pe pistruii mici, risipiţi la nimereală pe obrajii băiatului. Surîse, şi, mutîndu-şi privirea spre mîinile mari, puternice, care frămîntau cu înverşunare revista, continuă, ceva mai blînd:

— Crezi că eu n-am decît grija lui Marcu?!

— Să vezi... încercă, spăşit, Manguru.

— Văd ceea ce *văd*, îl întrerupse fata. Şi acum, dă-mi voie să trec!

Înfipsese garoafa pe sub clapeta servietei şi petalele albe, uşor zimţate, păreau parcă triste. Băiatul zări sacrilegiul şi, zăpăcit, îngăimă:

— Vezi că... floarea...

Valeria îşi mută servieta dintr-o mînă într-alta şi plecă fără să se mai uite înapoi.

Şi de ce s-ar mai fi uitat? Acum ştia totul şi n-avea să îngăduie nimănui să se joace cu ea, în felul acesta. Auzi cine să-i lase ei flori în bancă: Man-guru!

Pufni ca o mîţă furioasă. «Manguru! Molatecu de Manguru! Păcat de ochii lui atît de albaştri şi de luminoşi! Că încolo!...».

Se opri şi începu să-l pîndească de după colţ. Stătu acolo aproape o jumătate de ceas. Dar ca un făcut, băiatul nu mai pleca de lîngă chioşc. Poate că ar fi renunţat, dar voia să vadă cu ochii ei de unde lua Manguru garoafele. În sfîrşit, băiatul se hotărî, plăti revista şi se depărtă în susul străzii. Valeria se luă repede după el. Îşi lăsă gluga de la pelerină să-i ascundă faţa, deşi nu ploua şi trecătorii o priveau miraţi.

De pe o stradă laterală ţîşni, pe o bicicletă de curse, Bascalu, un coleg de clasă, care-l salută din zbor pe Manguru. Valeria se opri şi se aplecă repede să... lege un şiret rebel. Dar Bascalu n-o zări şi trecu ca un bolid mai departe.

Pe Calea Horea, Manguru se opri îndelung în faţa unei florării şi Valeria, surîzînd, avu pentru cîteva clipe satisfacţia victoriei. Se apropie de băiat, ferită de trunchiul unui copac, pînă la mai puţin de zece paşi. Îl privi. Faţa băiatului se făcuse una cu geamul vitrinei. «Aha! te-am prins, Mangurule! se trezi Valeria strigînd, dar imediat îşi duse palma la gură, binecuvîntînd în gînd zgomotul străzii. Rămase mai departe, pitită.

După o clipă, Manguru intră în florărie. Valeria nu îndrăzni să se apropie de vitrină, de teamă să nu fie văzută. După cîteva clipe Manguru apăru în pragul magazinului. Privi cu atenţie în dreapta, apoi în stînga, şi o apucă în sus, spre Calea Moşilor.

«Unde s-o fi ducînd?!» se minună fata, şi se luă după el.

Cînd îl văzu apucînd-o pe ulicioara de sub Zidul Cetăţuii, nu mai avu nici o îndoială: Manguru se ducea la şcoală. «Ţine garoafa sub haină, chicoti ea, da, nu-i nimic. Îl prind eu! Chiar în clipa în care o să creadă că totul e gata, că n-a văzut şi n-a auzit nimeni nimic. am să pun mîna pe el. Şi-apoi, lasă-l pe mine!...»

Se strecură după el, ca o umbră. Un zvon uşor de glasuri plutea abia simţit pe coridoarele şcolii. Manguru se opri în faţa uşii clasei a VIII-a C şi, după ce se asigură iar că nu-l vede nimeni, intră. Fata se cuibări şi ea, cît putu de repede, la a VII-a C. Dar locul nu i se păru bun — nu putea să vadă nimic! Ieşi iar pe coridor. Începu să-l urmărească prin uşa întredeschisă. Băiatul privi îndelung harta României. «Te pomeneşti c-a venit să repete la geografie!» se trezi şoptind furioasă. Se linişti însă cînd îl văzu aşezîndu-se pe locul lui, în banca de lîngă fereastră. O vreme stătu aşa, fără să facă nimic, cu capul în mîini, cum avea obiceiul să rămînă cîteodată la teze, cînd nu ştia subiectul. Apoi Manguru scoase din buzunar o oglinjoară pătrată şi-şi potrivi freza. Fata îl văzu apoi ridicîndu-se şi după o clipă de şovăială îndreptîndu-se iar spre băncile din faţă. Ce face? Pleacă fără să fi lăsat garoafa? Valeria închise uşa uşor şi o zbughi iar în clasa vecină. Dar trebui să aştepte mult, pînă ce îl auzi pe Manguru îndepărtîndu-se spre capătul coridorului. Ieşi atunci grăbită şi, din cîţiva paşi, ajunse lîngă banca ei. Ridică nerăbdătoare pupitrul, dar nu văzu nici o garoafă. «Cum aşa?» Privirile i se rotiră parcă fără rost prin încăpere. O porni încet spre uşă. În prag se opri, mai privi o dată banca goală, apoi cînd vru să iasă, pe tablă i se păru ceva în neregulă. Cineva scrisese mare, caligrafic, două cuvinte: «Valeria = Frumuseţe». Privi literele mari şi rotunde; nu erau scrise de Manguru. El avea un scris mărunt şi colţuros. Îi părea rău că nu găsise garoafa în bancă şi mai ales că literele acelea erau atît de mari şi de rotunde.

Şterse tabla cu pelerina şi o porni către uşă.

În curtea mare, plină de soare şi de larma copiilor îl zări pe Manguru. Merse spre el şi i se alătură fără nici un cuvînt. Băiatul o văzu abia tîrziu şi o întrebă mirat:

— Ce faci la şcoală, Valeria?

Ea îl privi drept în ochi, dar nu-i răspunse. Cînd ajunseră lîngă poartă, Manguru rupse cu greu tăcerea:

— Ştii, îmi uitasem stiloul în bancă... Şi dacă nu mă întorceam...

Fata nu-l mai ascultă. O porni alergînd în josul străzii. Pelerina i se umtlase şi bătea aerul ca nişte aripi mari de fluture.

Mureș, Mureș, apă lină

Reportaj de TUDOR MANTA

Mureșul este al doilea rîu, ca lungime, din țară.

De lîngă satul zis Izvorul Mureș, dintre aluni și cetine răzlețite, ajunge lîngă o așezare mai mare, Voșlobeni. Și trecînd mai departe, Mureșul își tot sporește apele ajungînd la Remetea flăcău voinic: de la izvorul său, anemic în aparență, a străbătut curajos primii 30 de km. A adunat însă în țesătura pînzei sale verzui, ca o sticlă topită, nu mai puțin de 30 de fire de pîraie, ce i-au sporit frumusețea și puterea. De la Remetea încolo, apele lui sporesc, cu pîraiele din împrejurimile așezărilor Sărmaș, Hodoșa, Subcetate de Mureș. Apoi după ce lasă în urmă Toplița, bariere de piatră i se ridică puternice în cale. Sînt munții sălbatici de la Stînceni și Răstolița. Acoperiți cînd de tundra verde a pinilor, cînd de albele straie de mesteceni, ei par o compactă oaste în calea Mureșului, care tălăzuiește către larga și calda cîmpie transilvană, către Reghin și Tîrgul, ce i-a luat cu drag și mîndru numele: «Mureș, Mureș, apă lină, cine bea de dor i-alină».

Am poposit un ceas și la muzeul din Gheorghieni, oraș ce iese în întîmpinarea Mureșului cu vechi catedrale și blocuri albe și zvelte, cu impunătoare turnuri de fabrică. Din toată inima un omagiu muncii profesorului de istorie și cercetătorului științific Martin Tarisnias, ajutoarelor sale, elevi sau lucrători, care au adunat din sedimentele Mureșului și așezărilor fragmente vii alcătuitoare de cronică.

Muzeul își adună spornic, din fiecare săpătură, de pe aceste văi, mărturii ale muncii, talentului, felului de viață al oamenilor, de-a lungul timpului. Unelte, arme, ceramică. Toate vorbesc în limba lor sfîntă despre geniul omului. La Gheorghieni, de pildă, au fost descoperite ruinele cetății lui Both, osîndit în această cetate, la ștreang, în anul 1764, pentru că a strîns în jurul lui români și maghiari și, cu armele, s-au opus înregimentării forțate în oastea habsburgilor.

Cetatea a fost edificată încă în secolul XV. Ea avea rostul să păzească vechile drumuri comerciale și de transhumanță, dintre Ardeal și Moldova. Peste apa Mureșului, pe aci, treceau spre Bistrița zglobie, drumuri bătute neîntrerupt, fără oprelişte, dintr-o parte și alta, de negustori, de la Lipsca și de la Buda, de la Cluj și de la Brașov sau din tîrgurile moldovene, de la Neamț și de la Suceava.

*

Am călătorit adesea pe drumurile de fier și de piatră de pe ambii versanți ai Carpaților răsăriteni și m-a impresionat paralelismul natural al celor două cursuri de apă, Bistrița și Mureș, trăsăturile comune ale istoriei și vieții oamenilor.

Bistrița a devenit un monument al energiei cărbunelui alb, înscris în salba de lumini a patriei, cu treptele celor 13 hidrocentrale. Pe Bistrița a călătorit și mai călătorește șarpele arămiu al plutelor. Dar în vechime și pe Mureș au călătorit plute.

Bistrița, cu monumente albe de energie ale apelor. Mureșul, cu zveltele catarge ale brazilor, prezenți puzderie într-o neîntreruptă salbă a fabricilor de cherestea, mai ales de la izvor și pînă la Reghin.

Pe ambele rîuri s-au tălăzuit cîntecele de luptă, de dor și de viață mai bună. Apele Mureșului au potolit setea călăreților, plăieșilor și secuilor din oastea lui Ștefan Voievod. L-au cunoscut apoi pe Rareș, fiul său vrednic, găzduit în castelul de la Lăzarea, vechi cuib al luptei pentru libertate. Castelul din Lăzarea l-a adăpostit și pe Mihnea, domnitor posterior epocii de lumină a Măriei sale Mihai Vodă Viteazul.

Și istoria, filă cu filă, prezentă pe Mureș, ca oriunde în țara liberă și frumoasă, se adaugă zi cu zi într-o impresionantă coloană fără sfîrșit. Sîngele și osemintele celor ce au apărat Mureșul în năvălirile tătare, al iobagilor, plecați de pe Mureș în cetele răsculaților de la Bobîlna, în oștile lui Doja — totul și toate sînt prezente aici, în vestigii de piatră, de spade scoase la lumină din lut, în inimile oamenilor care azi ridică, etaj cu etaj, cristal și beton, coșuri de uzine, hale, monumente ale socialismului biruitor.

*

Mureșul a venit pe lume la «polul frigului» țării românești. Pe valea lui sînt localitățile Joseni și Toplița, unde se înregistrează cele mai scăzute temperaturi. Un vechi proverb din Joseni spune: «Vara,la noi, trei luni nu e cald... restul e tot frig».

Vară scurtă, iarnă lungă, natură aspră. Codrii bogați în lemn și în vînat: cerbi și urși, rîși și jderi, vulturul de stîncă, iepurii și capra neagră sînt minunații băștinași ai pădurilor. Agricultura scurtă, după cum am vorbit, vînătoarea, lucrul în pădure, la doborît arbori, fabricile de cherestea, carierele de piatră sînt locurile predilecte și la îndemînă ale locuitorilor acestor văi. Unii s-au specializat în cioplitul pietrei, alții în construcția caselor de lemn, ca meșterii din Ciumani, renumiți pretutindeni în urcatul schelelor.

Din tată-n fiu, oamenii își incrustează cîntecele și dorurile inimii în grinzile odăii de oaspeți, în lemnul porților. O poezie scurtă, alcătuită din linii și cercuri, cu săpături fine, colorate.

...Alți kilometri, și rîul cuprinde în oglinda sa Gălăuțașul. Este mîndria sa din munți. Halele sînt frumos arcuite, cu sute de geamuri scăldate în lumini de neon. Aci poposesc bușteni de lemn tare, mai ales fagul. Mașinile speciale îi derulează în foi subțiri ca hîrtia. Presate, foile se alcătuiesc în placaje. Scurtăturile, talașul, așchiile sînt masticate de mașini speciale, debordate în buncăre, dirijate de benzi rulante, la prese de unde, amestecate cu un liant, sînt transformate în cunoscutele plăci fibrolemnoase și aglomerate, fără de care nici nu se mai poate concepe o industrie modernă de mobilier.

Acesta este Gălăutașul, care anual ar putea cuprinde cu plăcile sale o jumătate de țară. Dormiți pe studiouri din lemn Gălăutaș, aveți biblioteci Gălăutaș. Lemn măcinat, alcătuit în pereți drepți și duri de mobilă, neinfluențabilă la elementele naturii, căldura, frigul, și nici la uzura de vreme.

Ultimul popas pe Mureș îl facem la Reghin.

— Cu ani în urmă, ne povestește Adalbert Kis, directorul modernului combinat, «fabricam» ambalaje din lemn. Acum, produsele noastre, ambarcațiuni de vreo 15 tipuri, aparataj sportiv și instrumente muzicale din lemn duc faima meșterilor din Reghin pînă dincolo de hotare. Și ce oameni avem!

Nu de mult s-a pensionat bătrînul maistru Vasile Varga. Este omul care a construit prima barcă la Reghin. A pornit în viață ca simplu tîmplar. A lăsat în urmă meseria, «tainele» celui mai priceput meșter de caiace, iole și alte bărcuțe sprintene, prezente în marile Olimpiade. A lăsat pe foștii săi ucenici, azi lucrători cu faimă pe care aproape zilnic vine să-i vadă. Și-a legat sufletul de comunist de fabrica sa, de ambarcațiunile pe care mai întîi Mureșul le botează și le leagănă în unda sa, aici întinsă și bogată în ape.

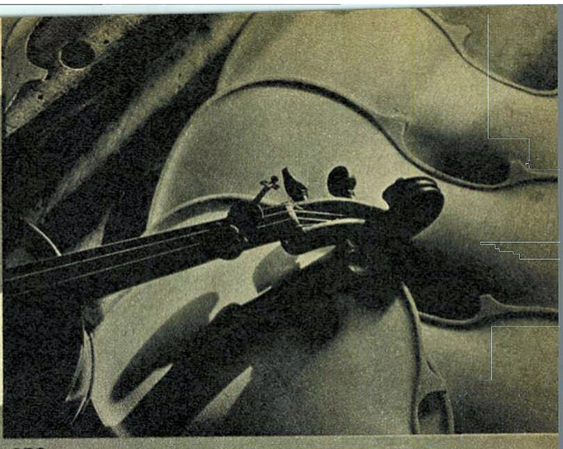

Meșterul Varga are doi feciori. Cît de fericit trebuie să fie! Ștefan este acum inginer. Lucrarea sa de diplomă a fost concepută aci, în secția de ambarcații, pe atunci condusă de tatăl său. Fratele mai mic se va întoarce în curînd cu diploma școlii tehnice de maiștri, pe care o face la Brașov. Pe ambarcațiile construite la Reghin, Leon Rotman a cîștigat medalia de aur la Olimpiada de la Melbourne. Și exemple sînt multe. Lemnul de pe Mureș, prelucrat și alcătuit măiestru de tîmplarii din Reghin a fost și este împodobit cu aur, cu medalii, pentru perfecțiune și frumos.

— Sîntem în competiție, ne spune inginerul Varga, cu țări ca Danemarca, Suedia, Anglia, de mult renumite în construcția de ambarcații. Și cu toate acestea, bărcile noastre de agrement, iolele, dau culoare peisajului țărilor fiordurilor.

Închei și spun: din viorile de la Reghin se cuvine a se înălța o simfonie închinată lemnului și oamenilor, dăruită rîului, care să o poarte și să o murmure din val în val.

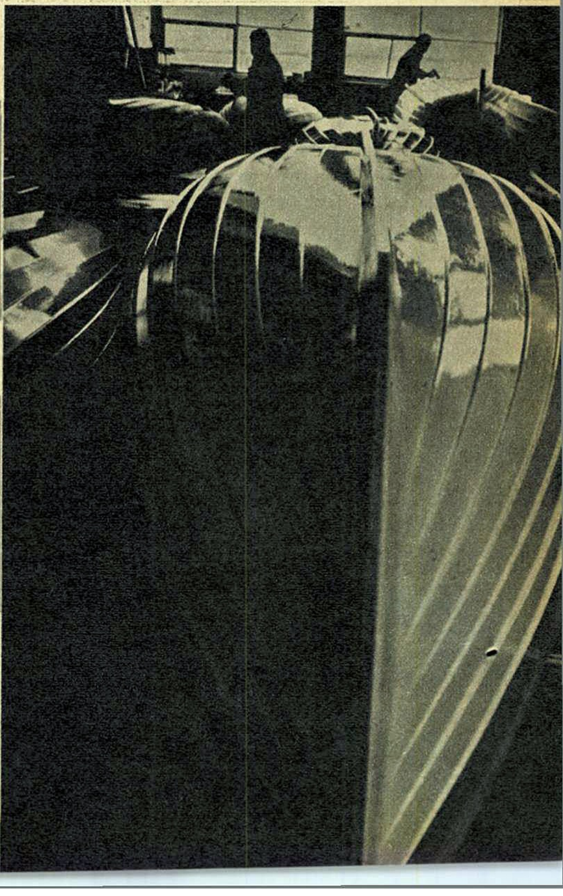

Răsfoind CATALOGUL

Cine nu știe ce este o comoară?... O comoară adevărată. De pildă, un sipet bine ferecat, cu meșteșugită-ncuietoare, pe care cînd o înfrîngi în sfîrșit și ridici capacul greu, bătut în ținte de fier, rămîi cu ochii luați de strălucirea atîtor minunății, ca luciul de soare tînăr al aurului, sclipirea nestematelor și cîte și mai cîte. Fără să vrei, gîndul te poartă spre Feți-Frumoși care altădată retezau dintr-o singură lovitură cele șapte capete otrăvite ale balaurului ori puterea vestitelor vîlve ale codrilor, ca să ajungă la locul de taină al comorii fermecate, sau, mai real și mai aproape de noi, spre echipajele corăbiilor de pirați care au jefuit și îngropat ici-colo, prin insule pierdute în ocean prisosul tîlhăriilor lor.

În orice caz ar fi greu să-ți închipui nu una, ci sute, poate chiar mii de comori ascunse-ntr-un teanc de cartonașe din raftul unui birou.

Biroul de care spuneam este masiv, din lemn canadian de pin roșu, încăpător ca mai toate mobilele de acest fel, cu capac-jaluzea și cu nenumărate sertare în care ar putea să încapă o întreagă arhivă. Așezat în apropierea unei ferestre care dă asupra unei străzi largi mărginite de platani, în mijlocul Parisului, biroul acesta conține documentația strînsă de-a lungul multor ani și mereu ținută la zi a **Clubului internațional al căutătorilor de comori.** Închipuiți-vă vreo treizeci de oameni, ziariști, ingineri, arhitecți, medici, oameni de artă, uneori adevărați lupi de mare, care își consacră orice fărîmă de timp liber «celei mai complexe și mai istovitoare dintre activități: căutarea comorilor», după cum, comod instalat la biroul său, îmi relata prietenul meu, și prin mine și al vostru, dragi cititori, cunoscutul scriitor francez **Robert Charroux,** președintele Clubului internațional al căutătorilor de comori, în după-amiaza zilei în care l-am vizitat.

Am privit cu emoție lista bătută la mașină pe hîrtie velină și pe care se-nșirau cincizeci de comori mari din întreaga lume care își așteaptă cercetătorii și, evident, redescoperitorii. Cea mai mare parte dintre ele zac sub mobilul (dar greu de dat la o parte) acoperiș al valurilor oceanelor, altele sub stînci ale pămîntului...

Am spicuit la întîmplare:

— rada portului insulei Sfînta Lucia, galion spaniol, naufragiat în anul 1597 avînd la bord cca 200 tone de aur în obiecte prețioase și lingouri;

— lacul Guatavita, Columbia de Nord, 320 km de Bogota, bogății în aur și argint azvîrlite de localnici ca să le ferească de jaful conchistadorilor, în secolul al XVI-lea. Adîncimea locului: aproximativ 85 metri. Lacul invadat de vegetație submarină. Valoarea estimată a tezaurului de sub apă: 120 de milioane de lire sterline!

— epava cuirasatului englez «Hampshire». Loc: 24 mile marine în largul insulelor Orkney, unde vasul a fost torpilat de un submarin german în 1916. Valoarea tezaurului aflat la bord: 10 milioane de livre de aur, în bare de aur, de 18 carate. Adîncimea: 60 metri. Situația comorii pe vas: în seifuri blindate sub puntea cuirasată (17 cm oțel dur)!

— mănăstirea Bithur, India, castelul lui Nana Sahib. Comoara din Cawnpur, îngropată în subterana năruită de sub un turn încă neidentificat. Valoarea inestimabilă. Data acțiunii de ascundere: 1857, în cursul revoltei șipailor... etc. etc. etc....

Am abandonat lista, pentru ca, umblînd în cartotecă, printre cartonașele care deschid fiecare cîte o «problemă», să mă opresc asupra cîtorva dintre ele.

— Căpitanul Kidd, Levasseur, L'Ollonois... pirații, comoara incașilor, pronunțam din cînd în cînd cîte un nume care-mi aducea din amintiri fiorul unor adevărate pagini de roman. Interlocutorul meu mi-a întrerupt însă brusc firul gîndurilor:

— Nu, nu! Aventura celor care au îngropat comorile sau le-au ascuns după ce le dobîndiseră uneori nici nu se compară cu a celor care caută să le recupereze... Și una, și alta, sînt două romane cel puțin la fel de interesante. E ca un fel de dramă a aceleiași comori, jucată în două acte, dintre care al doilea începe de multe ori în arhive și biblioteci, pentru a se desfășura mai departe uneori într-o titanică luptă cu stihiile naturii... Aproape fiecare cartonaș conține, trăită sau în devenire, mai corect spus în continuare, o asemenea dramă...

COMOARA DIN ADÎNCURI

Dacă este un lac pe lume a cărui istorie să aparțină fantasticului la fiecare pas, apoi acesta e lacul Titicaca, cea mai înaltă mare interioară a globului, lungă de 220 de km, aparținînd pe jumătate Perului și pe jumătate Boliviei, ale cărei ape se leagănă maiestuos la altitudinea de 3 919 metri. În insula principală a acestui lac, după anul 1 100, cel dintîi mare Inca, pe numele lui Manco Capak, a avut viziunea ilustrului său destin viitor și de aici a pornit la întemeierea statului incașilor, închinat zeului-soare,

Vă amintiți de «Santa Maria», corabia lui Cristofor Columb? Iat-o din nou întreagă (1), ieșită de sub mîna talentată a lui Alexandru Francisc Jelenici, **cunoscut realizator de machete navale, căruia îi datorăm și versiunea miniaturală a navei «Great Harry», care a brăzdat apele Angliei în secolul al XVI-lea (3).**

Iată cum se semnala, pe portolanele portugheze din secolul al XVI-lea, locul de naufragiu al unei corăbii importante (2).

Regele Alfonso al Portugaliei consacra prin diplome speciale dreptul navigatorilor de a beneficia de toate comorile pe care le vor întîlni pe drum, cu condiția să-i rezerve trei sferturi din ele. În imagine: Împuternicirea eliberată lui Jao Vaz Cortereal în 1461 de a pluti spre apus (4).

2

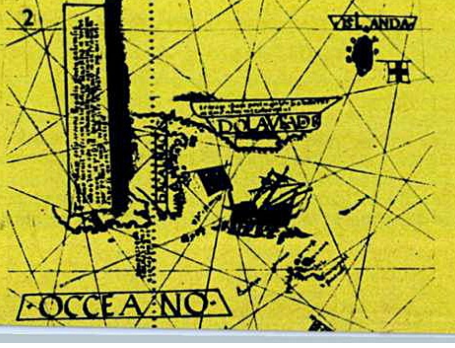

3

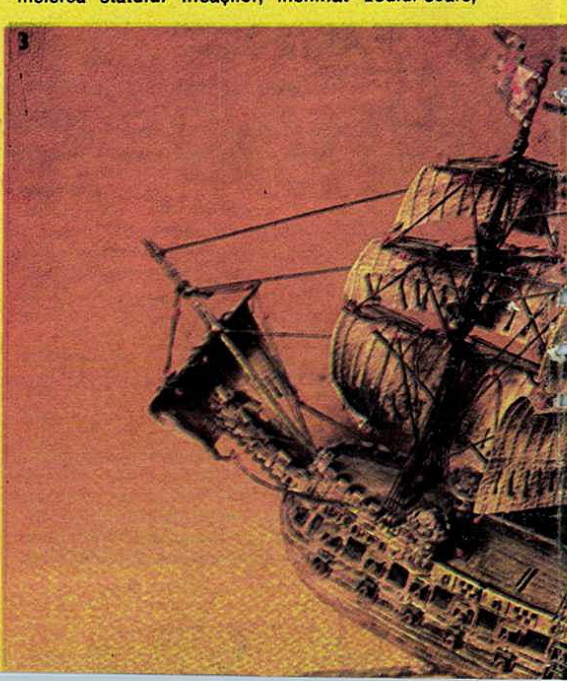

COMORILOR

adorat pe țărmurile marelui lac.

În insula care acum este teritoriu bolivian, amerindienii au ridicat sub porunca marelui Inca un templu de o imensă bogăție, ai cărui pereți, afirmă cronicarii, erau placați cu aur. Era templul sfînt al incașilor, despre care, în secolul al XVII-lea, inca *Garcilasso de la Vega*, un cronicar spaniol înrudit cu familia marelui Inca a scris: «În această insulă se află templul cu pereții acoperiți cu plăci de aur. În fiecare an provinciile împărăției trimiteau templului ofrande în aur masiv și argint spre a mulțumi zeului-soare pentru protecția pe care acesta o asigura incașilor».

Istoricii conchistei afirmă la rîndul lor că mitimacii, aflînd de sosirea spaniolilor și de nemăsurata lor poftă de aur, au aruncat pur și simplu în apele lacului nu numai tezaurul templului, dar și plăcile cu care erau căptușiți pereții acestuia. Cînd au ajuns aici, spaniolii, mînați la drum de faima averilor aylușilor, nu au mai găsit decît niște grandioase ziduri goale.

Prilej de mare necaz! Aceasta cu atît mai mult cu cît ei cunoșteau cele găsite în templul soarelui din Cuzco, capitala imperiului incas. Aici, pe rîușorul Guatanay, se afla locul «sacru» constituit de o grădină și un templu construite după modelul celor de pe insula lacului Titicaca. Grădina era numită curicancha (curi= aur și cancha = îngrăditură, în limba quiché pe care o vorbeau incașii). *Cobo*, un cronicar spaniol care a trăit în Mexic și în Peru în secolul al XVII-lea, povestește că această curicancha era împodobită cu obiecte din aur masiv, iar templul avea pereții placați cu aur gros de mai bine de un deget, acoperișul însuși fiind învelit cu plăci din același metal. Aceasta ca să nu mai amintim statuietele de aur din interior, imagini ale zeilor mai mici și mai mari, realizate la scară umană din aur masiv! Despre curicancha de la Cuzco, ale cărei dimensiuni erau la jumătatea celor ale surorii sale mai vîrstnice de pe insula din lacul Titicaca, *Garcilasso de la Vega* precizează: «Dar în afara oricăror altor minunății, aici apăreau cîmpuri de porumb copt, în mărime naturală, cu rădăcini și tulpini, flori și spice din argint, dar cu vîrfurile de aur, precum și animale mari și mici, toate în mărimea lor din realitate, confecționate și ele prin turnare din aur și argint în piese masive. Erau o mulțime de iepuri și șoareci, șopîrle și năpîrci, vulpi și pisici sălbatice, prin iarba cu fire de aur, iar pe florile din aur și ele, se odihneau fluturi cu aripile subțiri din aur și argint, lucrate împreună, așa cum numai ei știau să facă. De asemenea, pe crengile de aur ale copacilor cu tulpini de argint se aflau gata de zbor păsări de aur, cu ochii din pietre prețioase. Nu lipseau din curicancha nici jaguari și pume și alte animale în mărime naturală....»

Iată un tablou pe jumătate mai sărac decît cel al fabuloaselor bogății ale templului de pe lacul Titicaca. Dar mai era ceva. Cronicarul *Cieza de Leon* amintește că: «Puțin după ce veni pe lume fiul cel mai vîrstnic al marelui Inca Huayna Capak, acesta din urmă porunci să se făurească un lanț atît de lung și de gros, încît șirul verigilor lui cu grosimea inelului cît piciorul unui om sub genunchi trebuia să fie purtat de o procesiune de 200 de oameni»... Tradiția, relatată de cronicari, asigură că lanțul a avut aceeași soartă cu plăcile de pe pereții templului din insulă...

Aparent, așa stînd lucrurile, nimic nu ar fi mai ușor decît să se scoată tezaurul din fundul nămolos al lacului, aceasta cu atît mai mult cu cît tradiția a lăsat și o însemnare a locului în care au fost aruncate obiectele. Este o faleză din imediata apropiere a templului, dar la poalele de valuri ale căreia se cască una dintre «găurile» adînci ale lacului. Aici, la trei metri de țărm, fundul are 185 de metri adîncime! Dar scafandrii autonomi moderni nu au reușit o coborîre eficace sub nivelul de 25 metri adîncime.

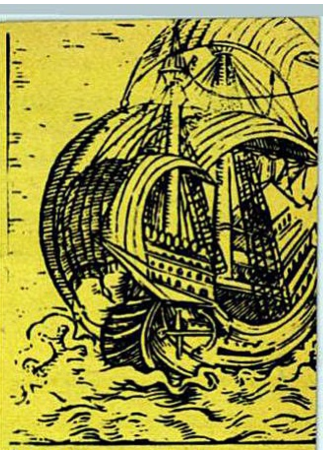

Arhiva Clubului așază tezaurul din lac pe locul 13 printre marile comori ale lumii, fiind totuși cu puțin «mai sărac» decît tezaurul înecat de amerindieni în apele lacului Guatavita din Columbia.

Pînă în prezent, peste opt expediții au gustat din apele lacului, fără a reuși să scoată nimic la iveală. O știre venită în luna noiembrie 1968 din America de Sud anunța că *Yves Cousteau*, celebrul acvanaut francez, se află, împreună cu o echipă a sa, pe țărmurile lacului, în scopul unor cercetări hidrologice. Alte glasuri, tulburate de pretenția unor observatori locali care văzuseră «farfurii zburătoare» ieșind, chipurile, din lac, susțineau că pe acestea le-ar căuta Cousteau. «Să nu dea peste comoara incașilor». au spus, semnificativ, alții. Dar cercetătorul i-a asigurat pe ziariști că nici ipoteticele farfurii și nici păsările și caimanii de aur din curichancha înecată nu-l interesează, ci doar niște măsurători ale presiunii și temperaturii apei la diferite adîncimi și în diverse locuri, printre care, întîmplător, și cel de la poalele falezei de pe care mitimacii și-au aruncat comoara în valuri.

Tainică precum originea ei, «comoara din adîncuri» așteaptă...

D. TODERICIU

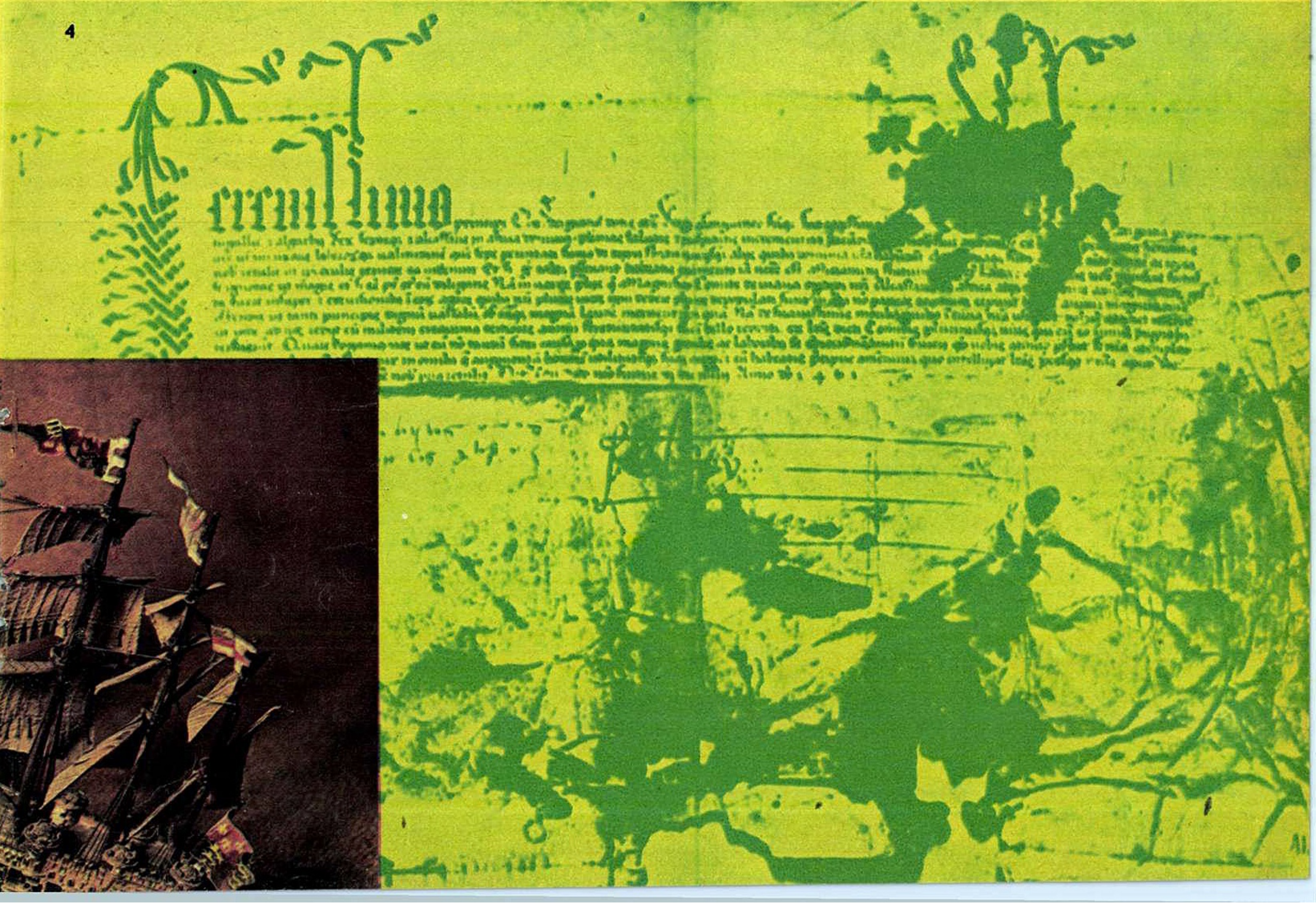

Пионерская ПРАВДА *în vizită la* **Cutezătorii**

GAZETA PIONIERILOR SOVIETICI

◆ ◆ ◆

STOP: SEMAFORUL

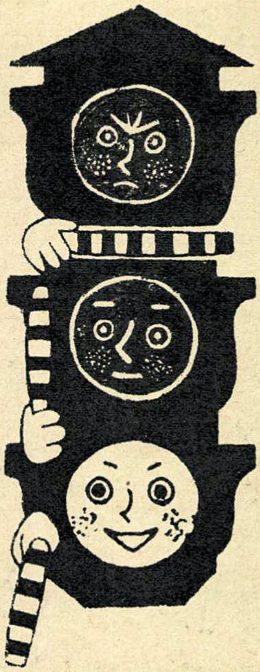

Pe asfaltul neted se apropie o Volgă cu viteza de 60 km pe oră. La nici 20 de metri de automobil, un pieton încearcă să treacă în fugă prin fața mașinii. E periculos acest lucru? Cum se trece reglementar, cît timp va necesita punerea frînei și oprirea mașinii?

Toate aceste probleme care nu fac parte din obiectele ce se predau la școală — au constituit tematica unui concurs inițiat de «Pionerscaia Pravda», concursul intitulat «*Semafor*» la care au participat mii de pionieri și școlari din toate colțurile Uniunii Sovietice. Concursul nu a fost ușor. Participanții au avut de rezolvat o mulțime de probleme de calcul, de tehnică, au înregistrat toate bicicletele din școală, au organizat posturi fixe pe șosele, în zilele recoltatului, posturi permanente care să-i inițieze pe copiii mai mici în regulile circulației. Un an întreg, în paginile revistei, «au luminat» lămpile «Semaforului». Unitățile de pionieri și-au îndeplinit misiunea. Pionierii și-au însușit cunoașterea semnelor de circulație, s-au învățat unii pe alții cum se trece disciplinat la o intersecție, au învățat să respecte regulile de circulație. La acordarea premiilor, juriul a avut mult de chibzuit. Și cum numeroși participanți și-au exprimat regretul că acest concurs ia sfîrșit, juriul a hotărît ca el să se continue, iar «Semaforul» să-și aprindă din nou lămpile și în anul ce urmează. Dar să vedem, care sînt fericiții cîștigători și ce premii au obținut.

MARELE PREMIU — un autoturism Moskvici-408 a fost acordat pionierilor din Orel. Toate unitățile, toate școlile din acest oraș s-au angajat în întrecere și s-au comportat excelent.

Trei premii II: Cîte un televizor.

Cele mai bune unități de pionieri au primit locuri pentru tabăra internațională din Artek; în 285 de școli se vor distribui insigne ale «Semaforului».

Primăvara pionierească

•Satul Elizavo din Kamciatca este un centru al serelor peninsulare. Pionierii de aci cultivă castraveți și roșii în tot cursul anului, deși soarele apare destul de rar pe cerul acestor locuri.

•Copiii din raionul Terenozensle, din Kazahstan, au plantat numai într-o singură zi 6 000 de puieți de pomi fructiferi. În aceeași zi ei au curățat canalele de irigații și le-au umplut cu apă.

PE ORBITA PĂMÎNTULUI

A devenit o tradiție ca, după efectuarea zborurilor cosmice, cosmonauții să fie invitații de onoare ai pionierilor. La una dintre întîlniri, invitatul de onoare a fost Gheorghii Timofeevici Beregovoi. El a vorbit cu acest prilej despre felul cum s-a pregătit pentru zborurile cosmice.

MICRO ENCICLOPEDIE

PĂSĂRI

1 Nigerul reprezintă principala cale de comunicație în statele africane Mali, Niger și Nigeria unde lipsesc căile ferate. Așa se explică de ce majoritatea așezărilor din țările străbătute de acest fluviu, sînt situate pe malurile sale. Problema aprovizionării cu apă continuă însă să rămînă unul din punctele dificile.

În multe părți struții domesticiți însoțesc femeile și copiii care se duc la Niger să se aprovizioneze cu apă dulce. Femeile din tribul «yorubas» pun pe spinarea struților un fel de șea de care agață în părți cîte un ulcior plin cu apă.

2 Broaștele țestoase din Galapagos au un prieten nedespărțit, un cintez care stă ore întregi pe carapacea broaștei unde găsește hrană din belșug.

3 În pădurile din estul Australiei trăiește o specie de papagal cu coadă plată (Platycerus browni) numit de aborigeni «curcubeul» din cauza penelor care au toate culorile curcubeului. Aceste păsări își fac cuiburile in crăpăturile copacilor și in mușuroaiele de termite părăsite.

4 Tucanul din Paraguay (Rhamphastos dicolor) face parte din familia păsărilor strălucitoare și se remarcă mai ales prin frumusețea penajului său. Ciocul urias curbat la vîrf și prevăzut pe margini cu crestături este foarte ușor, deoarece contine în țesătura sa fibroasă spații de aer. Această pasăre sedentară, cu mișcări încete, se hrănește cu sîmburi și fructe.

5 Naturalistul englez Richard Forster s-a împrietenit cu o mulțime de păsări și mici animale din insulițele arhipelagului Galapagos unde a făcut cercetări un timp îndelungat.

6 Singura pasăre de pe glob care întrebuințează o unealtă pentru a-și procura hrana este cintezoiul din Galapagos. El scormonește cu un băț ascuțit atît în scorburi cît și sub coaja arborilor în căutarea larvelor.

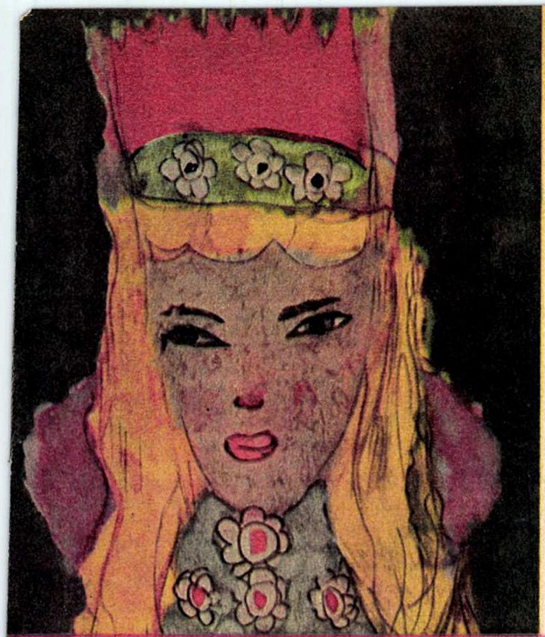

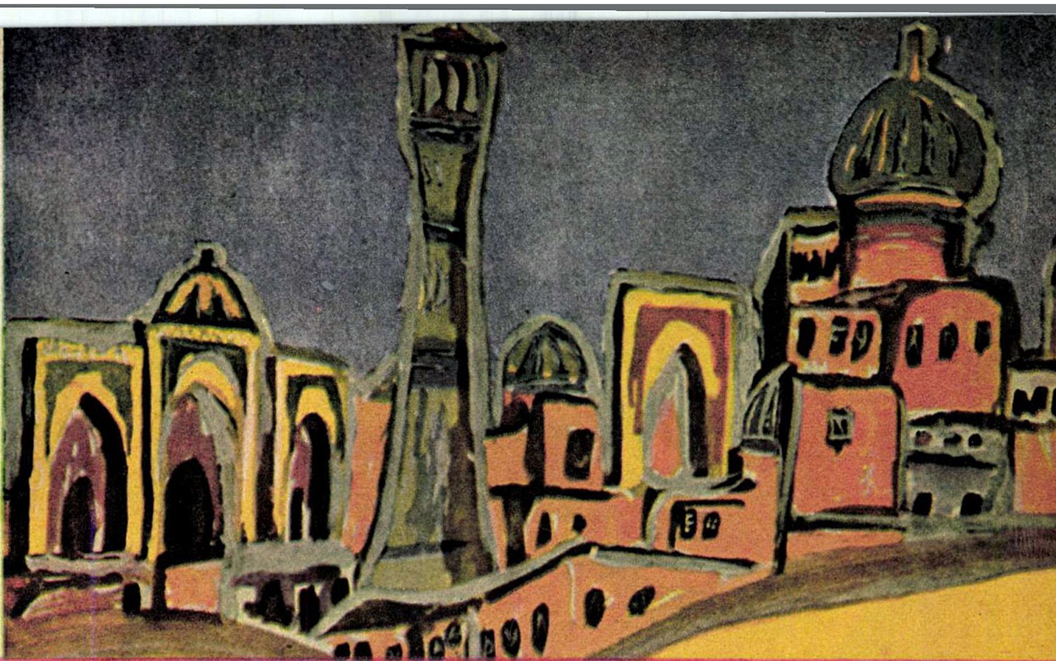

LUMEA CULORILOR

Cea mai îndrăgită gazetă a pionierilor și școlarilor sovietici, «Pionerscaia Pravda», pe lîngă interesantele știri, reportaje, poezii, schițe, interviuri pe care le publică, este și inițiatoarea unor acțiuni de larg răsunet, acțiuni pe țară, sau chiar internaționale. Găzduim astăzi în această pagină cîteva din desenele premiate în cadrul concursului internațional «Patria mea, casa mea» organizat anul trecut de «Pionerscaia Pravda». Au fost premiate 36 desene din cele trimise de băieți și 45 din cele trimise de fete din U.R.S.S., precum și lucrări ale tinerelor talente din multe alte țări.

Prin linii și culori, desenele spun povestea copilăriei pline de farmec și a celor văzute în jur.

De la Sevastopol pînă la Samarcand e cale lungă. Dar culorile calde ale lui Gulian Hairullaev (16 ani) ne conduc în feeria Samarcandului, unde cîndva nepotul lui Timur, înțeleptul Ulugbeg a construit un Observator Astronomic, pentru a putea observa Soarele, Luna, Stelele. Și în zilele noastre astronomii sînt fermecați de cerul Samarcandului, un cer curat, luminos, fără nori.

Pictura lui Pritichin Sașa ne călăuzește în ținutul Arhanghelscului, în lumea vaselor pescărești, a cheiului cu macarale uriașe, ieșite chiar și din coala micului pictor.

Minunate sînt sărbătorile, unde ne veselim, dansăm, cîntăm. Niola Sacalauscaite din Lituania (15 ani) a imortalizat un asemenea moment. Bineînțeles, nu auzim acordurile muzicii în care dansează băieții purtînd pălării galbene cu boruri late, fetele cu fuste în pătrățele. Dar însăși mișcarea dansului, culorile estompate pe care le-a ales Niola, ne sugerează că este un dans lin, plutitor.

Culorile sînt o minunată expresie a sentimentelor. Atît a celor de bucurie, cît și a celor de tristețe. Sașa Șatranscni îndrăgește circul iar atmosfera veselă a arenei o redă în culori vii. Pe o arenă galbenă ca soarele, elefanții defilează lîngă o balustradă roșie.

Cu ajutorul acelorași culori vii, Natașa Nadejkina, ne transportă în lumea fantezistă a basmelor. Natașa stă în fața coalei de hîrtie, cu culorile alături de ea, dar gîndurile i-au zburat departe, în pădurea fermecată, spre o zînă cu părul auriu și ochii de stea, o zînă bună, care-l va scăpa de balaur pe Făt-Frumos. Dar iată, că poveștile uneori devin adevărate: și în viață prietenia înfăptuiește minuni! Astfel s-au destăinuit unii altora, au legat prietenii în limbajul culorilor și al liniilor copii din 42 de țări ale lumii care și-au trimis desenele la Concursul internațional de la Moscova.

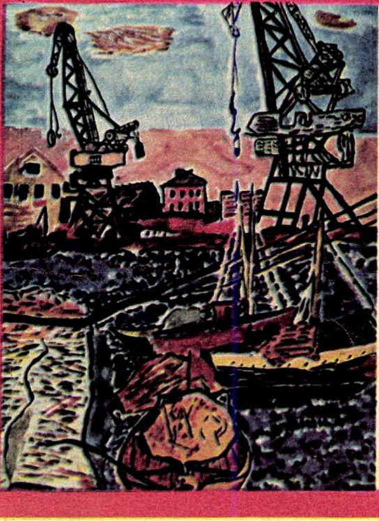

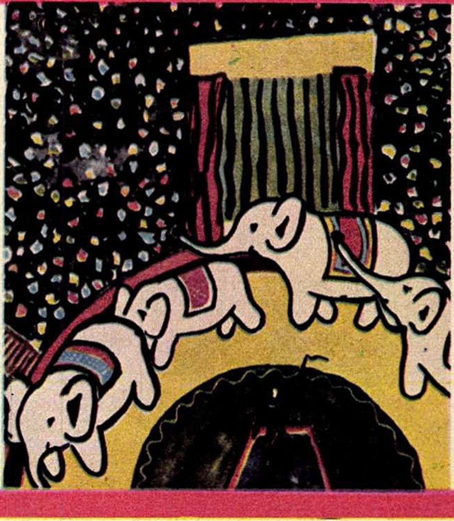

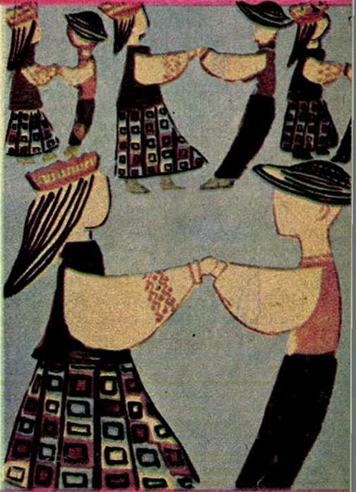

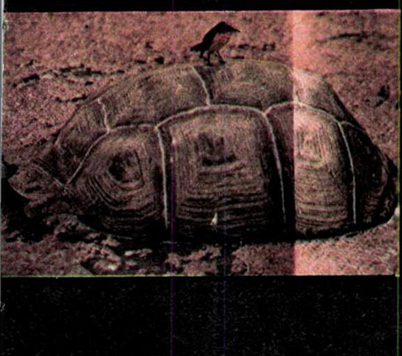

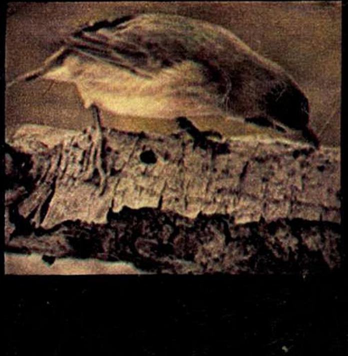

AMFORA SABINĂ

SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

de **POP SIMION**

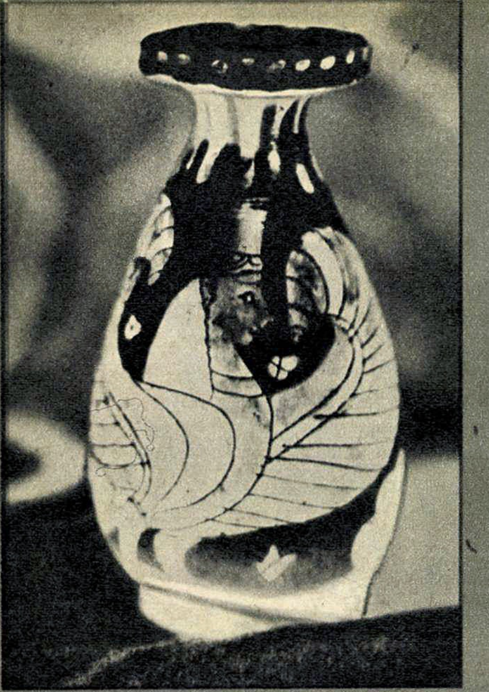

23. O seară okey

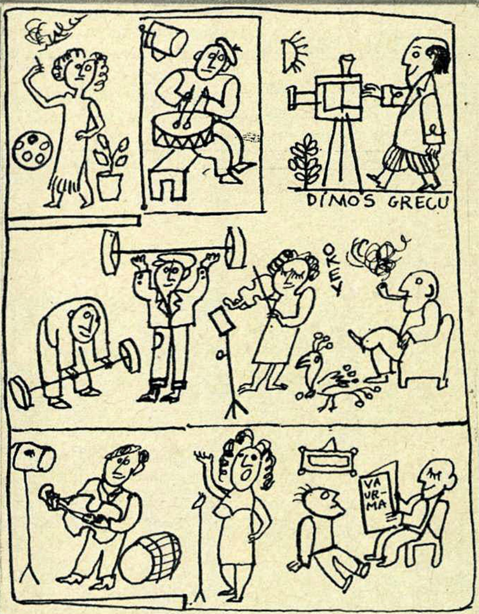

Spectacolul-enigmă «Histria în flăcări» sau «Fantomele la ora adevărului» (cum l-au numit cele două balerine și scatii) e fixat să aibă loc la orele douăzeci și un minut în potcoava-amfiteatru din «zona sacră», în plin aer liber, loc cu verdeață și coloane frînte, pompeice, pe o scenă naturală cu dale mari de piatră poroasă croită în șase fețe, cu vedere bună spre lacul Sinoe, sub proiectoarele de improvizație ale fotografului ambulant Dimos-Grecul, cu concursul maestrului Dio Mio, care se va întrece pe sine (prin numere de scamatorie, hipnoză, iluzionism — întreaga gamă a talentelor lui), la care se adaugă recitalurile personale ale artiștilor-juniori Mircea zis Omul-de-Fier (într-o demonstrație de haltere și ruperea lanțului), Nițeluș-Purceluș, poreclit Gură-Dulce (care se va produce cu arta oratoriei, ținînd o cuvîntare), apoi apariția colegelor-balerine Amazoana-neagră și Nitache-Nitouche care vor prezenta selecțiuni din duetul «Pinguuin mambo» plus finalul din «Răpirea sabinelor», în sfîrșit, să nu uităm contribuția violonistică a lui Adrian, supranumit Vioara de Platină, care va cînta într-o manieră forte-vibrato cîteva «fugi» pe dublă coardă din sonatina pentru vioară fără orchestră «Histria-Dallas», o compoziție personală despre estul sălbatic și... uf!, destul cu fraza asta care îți ia respirația! Să trecem la fapte.

Faptele sînt cu cîntec, pentru că de la proiectatul spectacol (trebuie spus adevărul) fiecare așteaptă altceva. Pentru flușturaticul Dio Mio acesta nu poate fi altceva decît joc și exhibiție. Scatiii și balerinele văd în spectacol un nimerit prilej de afirmare artistică, vor să se producă în spiritul și litera profesiunilor pentru care se pregătesc cu sîrg și neistovită ambiție. Cu totul altfel apare spectacolul în ochii marelui Leon Gaspar, care speră într-un fel de EVRICA! (exclamație-simbol cu care se vestesc marile descoperiri, cuvînt provenind din grecește cu înțelesul de: «ascultați, oameni buni, am găsit adevărul; sînt în posesia lui!»). Marele detectiv speră sincer ca seara asta de cîntec, joc și petrecere, seara asta de rîs și descrețirea frunților, să fie — la urma urmelor — cea mai serioasă dintre serile petrecute la Histria, seara-cheie (ca să folosim un limbaj tehnic), seara-mască (dacă ne gîndim că un număr de inși trebuie să «rămînă mască», vreau să zic cu buza umflată), va fi seara-bluf! (pentru tipii care «vor da în bară», în sensul că se vor trezi descoperiți), va fi seara-okey! (pentru marii și micii detectivi antrenați în anchetă), va fi seara-senzație, ca să nu zic seara-dinamită (pentru autorul de romane polițiste).

Dim gustă de pe acum triumful: cu gîndul la cel de al douăzeci și treilea capitol al romanului său, își roade coada scurtă, de cireș, a pipei sale cu bulb, în care se topesc lent bobițe de camfor mentolat, o substanță care ațîță curiozitatea și poftele de neprevăzut. Ceva asemănător se întîmplă cu Leon Gaspar, în a cărui căpățînă sfîrîie ideile; e pus mereu în situația să-și tamponeze chelia cu năframa roșie de docher și, pentru că întrevede o sumedenie de situații posibile, exclamă într-una, cumva sughițat, lovind cu mîna o muscă iluzorie: «fenomenală situație, hîc!» Ca să revină pe linia de plutire, fuge repede la tejghea și trage un gît de «Campari», băutura lui preferată, aprinde un Kent («cît să fie ceasul?»; «e șase și optsprezece minute; mai sînt aproape două ore pînă vor sosi spectatorii; am, adică, timp să mă odihnesc puțin, să ies la aer, să mă întind pe iarbă, să mă soresc ca salamandrele...»).

Exact pe gîndul ăsta se năpustesc în salonul ospătăriei balerinele, fugind ca două gazele, urmate de scatii și, toți cinci aduc, pe cinci voci, una și aceeași năprasnică frază, pe care o spun țipat, bulucindu-se peste tejgheaua ospătarului de ocazie:

— Ai dat-o în bară, șefule!

— Cum? Ce?

— Calmo, seniore! *se aude din ușă vocea calmă, de mandolină, a lui Dim Epsilon, care își face intrarea. Puștii au dreptate, revine vocea autorului de romane polițiste, ajuns în mijlocul salonului, în cercul pe care îl înscrie ringul de dans.*

— Ce dreptate? Care dreptate? se enervează detectivul, ieșind de după tejghea și strivindu-și de muchea tonomatului țigara abia aprinsă.

Precizările sînt de prisos; prin ușa rămasă deschisă năvălește în local o puternică pală de vînt, rostogolind în cîrciumă un covor de frunze veștede. Perdelele de tul, lungi pînă la pămînt, se umflă ca niște pînze de corabie. Zările se întunecă; migrează pe cer, ca niște negre turme de oi, norii. O despicătură de lumini violente, descărcarea electrică de rigoare, după care tunetul care cutremură regiunea. O ploaie furioasă, piezișă, începe să plîngă în sticla ferestrelor.

E clar că mult speratul spectacol nu mai poate avea loc. Leon Gaspar ia hotărîrea în fracțiuni de secundă, zicînd fraza (știți voi cărui învățat):

— Nimic nu se schimbă, totul se transformă!

O mare nedumerire se instalează în Dim și în puștime; exclamă deodată sau pe rînd, fiecare pe limba lui:

— Ooo! Cum? Ce? Eee! Aaa!

— Da, da! confirmă marele detectiv cu nereținută energie. Spectacolul va avea loc aici (arată cu o rotire a mîinilor spațiosul salon al ospătăriei «La hanul Burebista», devenit, fără voia cuiva, teatrul celor mai importante evenimente ale anchetei). — Acum la treabă.

Aurică Păsat vîră în locantă zeci de butoiașe de bere din care improvizează o scenă solidă, pe care așterne plăci aglomerate; Bubulina, femeia-focă, ornează salonul cu panglicuțe, hîrtii colorate și ramuri verzi; Leone stabilește ordinea intrărilor în scenă și toate regulele de organizare; Dim scrie afișul și numerotează biletele de intrare; Amazoana și Nitache-Nitouche își confecționează un șir întreg de rochițe juponate din hîrtie crep, în care vor evolua ca lebede, ca drăcușori, ca regine, ca pinguini, ca libelule și ca... nu mai știu ce.

Pe cînd scatiii — mama-mia! *— îndeplinesc sarcina cea mai anevoioasă: fug ca iepurii în plină ploaie, vestind schimbarea care a survenit. Făcuți ciuciulete, murați, uzi pînă la piele, umblă prin orașul mort, escaladează ruine, trec din baracă în baracă, spun din mers, strigă invariabil cam aceleași fraze:*

— Lume! Lume! ~~Marele~~ spectacol se mută la han. Scamatorie de lux. Dansuri orientale. Ăl ce rupe lanțul. Arcușul în flăcări. Mister. Gură-Dulce. Veniți la nea Aurică Păsat. Ora e aceeași. Doi lei intrarea. Bere pînă dimineață. Lume! Lume!

Spre bunul auz al curioșilor, scatiii-mesageri s-au echipat cu scula necesară; Adrian a pus mîna pe portavocea lui Dimos-Grecul, cu care face tu-tu-tu! rostește cu mare ușurință cuvintele care sună la mare depărtare. Ceva asemănător izbutesc Mircea, zis Omul-de-Fier și Nițeluș-Purceluș, supranumit Gură-Dulce (aceștia au luat de la cîrciumar două pîlnii, în care vorbesc, spun, strigă).

Ploaia ivită din senin și survenita schimbare e o binefacere. Spectacolul croit pentru spații mari se va consuma în strîmtul loc care e salonul hanului, dîndu-ți senzația că ai totul în palmă, sub lupă. Ochiul de pasăre al marelui detectiv va putea observa totul cu minim efort. Tot așa Dim, prin fața căruia vor defila toate personajele romanului polițist, ca într-un bîlci al deșertăciunilor.

Va fi, lume-lume! (ce să mai vorbim?), un veritabil Histria-Dallas.

(Va urma)

Într-unul din numerele trecute ale revistei noastre, redacția vă adresa vouă, cititorilor din clasele a VII-a și a VIII-a cîteva întrebări la care vă chema să răspundeți cu toată sinceritatea. Ea vă cerea cîteva păreri asupra numerelor de revistă apărute pînă acum și vă invita totodată să răspundeți în ce măsură v-au folosit unele dintre articolele publicate precum și ce ați publica voi dacă ați fi puși în situația de a hotărî singuri.

La cîteva zile doar după publicarea acestui mic chestionar, la redacție au și început să poposească zeci și zeci de scrisori în care copiii răspundeau cu multă seriozitate tuturor întrebărilor. Unii au simțit nevoia chiar să alcătuiască machete ale unor reviste, așa cum le-ar vedea ei în cazul în care ar fi redactori. Aproape toți cei peste 800 de

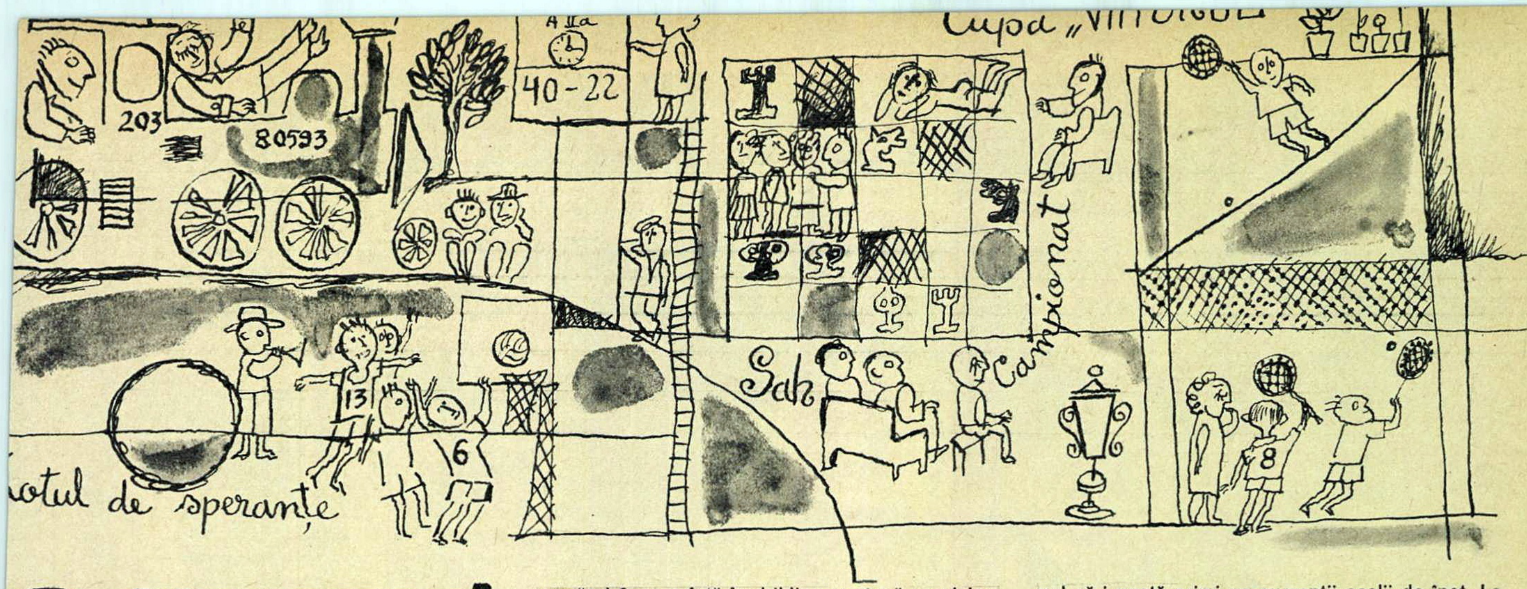

DIMINEAȚĂ SPORTIVĂ la clubul Cutezătorii

Duminică dimineața. Pe «Republicii», meci de fotbal, joacă «Rapid» cu Politehnica-Iași. La «Stadionul Tineretului», studenții își desemnează campionii universitari de atletism pe anul 1969. Pretutindeni, galerii entuziaste. Ovațiile și încurajările se aud pînă departe. Dar în incinta terenurilor de sport unde am pătruns eu, în parcul Palatului pionierilor deocamdată e liniște. O liniște plină de poezie, de farmec. Soarele abia răzbește printre coroanele uriașe ale platanilor. De abia am parcurs însă cîteva zeci de metri și în fața ochilor îmi apar două terenuri cu zgură roșcată, însuflețite de agitația unor sportivi. Nu văd printre ei nici un internațional. Se joacă volei și baschet. Reprezentativa clubului «Cutezătorii» înfruntă echipa Liceului 35. Sîntem la începutul reprizei a doua și scorul este 40—22 pentru «35». Un atacant de la «Cutezătorii», purtătorul tricoului cu numărul 6, se avîntă în dribling și, după un slalom prelungit printre apărătorii echipei adverse înscrie un «coș» de toată frumusețea. Galeria «Cutezătorilor» a prins aripi. Pionierul Fonoca Adrian, elev în clasa a VI-a, a readus speranțele echipei celor de la Palatul pionierilor.

Alături, pe terenul de volei, mingea zboară ca din tun peste plasă și dacă printre copiii de acolo nu se află nici un «nume sonor», nu înseamnă că meciul nu e disputat cu înverșunare. Profesorul Daniel Tănăsescu e foarte agitat. E cu ochii pe teren — unde joacă echipa de fete — și cu gîndul la echipa băieților, care azi evoluează «în deplasare». Omul acesta aproape că nu are odihnă, îndrumînd nenumărate echipe de copii angrenate în competiții oficiale. Îi citesc bucuria pe față cînd îmi spune că în echipa de junioare a clubului se află sportive ca elevele Cornelia Cîrstoiu — inclusă și în lotul speranțelor olimpice — sau Gabriela Popa — selecționată și în lotul de speranțe al Capitalei.

Dar inimoșii «Cutezători» nu au doar echipe de volei și baschet. Tovarășul Dumitru Moțet, director adjunct al Palatului pionierilor și președintele clubului sportiv, îmi prezintă echipa de tenis de cîmp, ai cărei jucători de bază sînt și premianți la învățătură: Eduard Pană, Doina Ionescu, Cristian Fețeanu și Mihaela Dimitriu, autentice talente sportive a căror vîrstă, la un loc, nu depășește 44 de ani.

Tot de la dînsul aflu că echipa de fotbal joacă astăzi în deplasare cu «Viscoza» joc de campionat în grupa copiilor născuți în anul 1954, iar pe stadionul «23 August», lotul de atletism participă la cupa «Viitorul».

Am trecut și pe la bazinul de înot, unde se puneau la punct ultimele retușuri pentru ca la 1 iunie bazinul să-i poată primi pe cursanții școlii de înot. La capătul uneia din aleile cu platani, în vecinătatea serelor pline cu garoafe roșii , într-o căsuță ca din basme, am făcut ultimul popas. Aici, se înfruntau într-un aprig meci de campionat, echipa de șah a «Cutezătorilor» cu oaspeți dragi — muncitorii de la «Vulcan». Profesorul Ion Bîrsan mă conduce în vîrful picioarelor la una dintre mese și-mi arată o fetiță de numai 13 ani al cărei joc stîrnește admirația tuturor celor ce urmăresc partidele. Este pioniera Mariana Băloianu, elevă în clasa a VII-a la Școala generală nr. 86, căreia i s-a conferit de către Federația de șah în mod excepțional categoria a II-a de clasificare. De trei ani, de cînd e membră a clubului «Cutezătorii», nu a pierdut nici o partidă! Și cred că nu e inutil să adaug că e o elevă eminentă. Dar profesorul Bîrsan nu se mîndrește numai cu această excepțională jucătoare. La concursul pe oraș pentru rezolvarea de probleme șahiste, singurul premiu pentru elevi a fost obținut de pionierul Nicolae Păun, în vîrstă de 14 ani, membru al «Cutezătorilor».

Am plecat de la Palatul pionierilor pe aceeași alee plină de farmec — acolo unde soarele răzbește cu greu printre coroanele uriașe ale platanilor — mai mulțumit decît dacă as fi asistat în această duminică la jocuri de înalt nivel divizionar. Pentru că aici, în acest decor de basm și de feerie, setea de performanță a copiilor se întîlnește în chip fericit cu îndrumările competente ale profesorilor, oferind ochilor un spectacol de neuitat. De vreți să vă convingeți, îndreptați-vă pașii într-o duminică dimineața spre admirabilul teren de sport al «Cutezătorilor».

MIRCEA POPESCU

FIȘA SINCERITĂȚII CITITORULUI

cititori care au răspuns anchetei noastre au apreciat dezbaterile care au avut loc în paginile revistei despre prietenie. Întîmplarea pe care a relatat-o Vasile Caburgan despre prietenul său Marian i-a pus să reflecteze serios și mulți au simțit nevoia să-și spună părerea și de data aceasta.

După cum am constatat preferințele cititorilor sînt diferite. Ne bucură faptul că revista a reușit ca prin paginile ei să satisfacă aceste preferințe. Pe Gabriela Bogza din Tg. Jiu o pasionează tehnica, dar ar dori foarte mult să cunoască și noutăți din domeniul arheologiei. Întîlnirea prin paginile revistei cu Albert Einstein, unul din titanii secolului XX, «a produs mare vîlvă printre cititori», ține să ne anunțe Enescu Dan din Vălenii de Munte. Mulți s-au delectat cu povestirile scriitorilor Octav Pancu-Iași, Costache Anton, Iuliu Rațiu, Alexandru Mitru, Ovidiu Zotta, Titus Vîjeu sau cu serialele de aventuri. Alții au călătorit prin intermediul paginilor noastre atît prin țară cît și prin cele mai diferite colțuri ale globului, cunoscînd viața și obiceiurile diferitelor popoare, și-au îmbogățit cunoștințele cu ajutorul paginilor de cultură.

Toate acestea nu au făcut decît să ne bucure, iar pe viitor redacția și-a propus să continue să ofere cititorilor săi surprize din cele mai plăcute.

Pentru propunerile făcute de voi, redacția vă mulțumește. Multe din ele vor prinde viață în paginile viitoare.

În urma trierii celor peste 800 de răspunsuri sosite la ancheta-concurs «Fișa sincerității cititorului», redacția a hotărît să acorde:

PREMIUL I pionierei **CĂTĂLINA STOENESCU**, clasa a VII-a D, Liceul nr. 40, București.

Și 10 mențiuni următorilor cititori:

1. **SORIN PITIȘ**, Str. Frasinului nr. 1, Sinaia.
2. **GABRIEL BÂRSAN**, clasa a VII-a B, Școala generală 194, București.
3. **NICOLAE SVET**, Școala generală nr. 10, Pitești.
4. **IONELA EPUREANU**, Școala generală, comuna Ilva Mare, județul Bistrița-Năsăud.
5. **DAN ENESCU**, clasa a VII-a B, Liceul Vălenii de Munte,
6. **VICTORIȚA COROI**, clasa a VII-a A, Școala generală, com. Horia, județul Neamț.
7. **MIHAI TĂNASE**, Școala generală nr. 18, Sibiu.
8. **LEONARD BLATOR**, Școala generală nr. 3 Agnita, județul Sibiu.
9. **VICTORIA GÎRDĂU**, Școala generală nr. 186, București.
10. **PAULINA DOLEA**, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 2, Cluj.

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ **6** Desene: POMPILIU DUMITRESCU

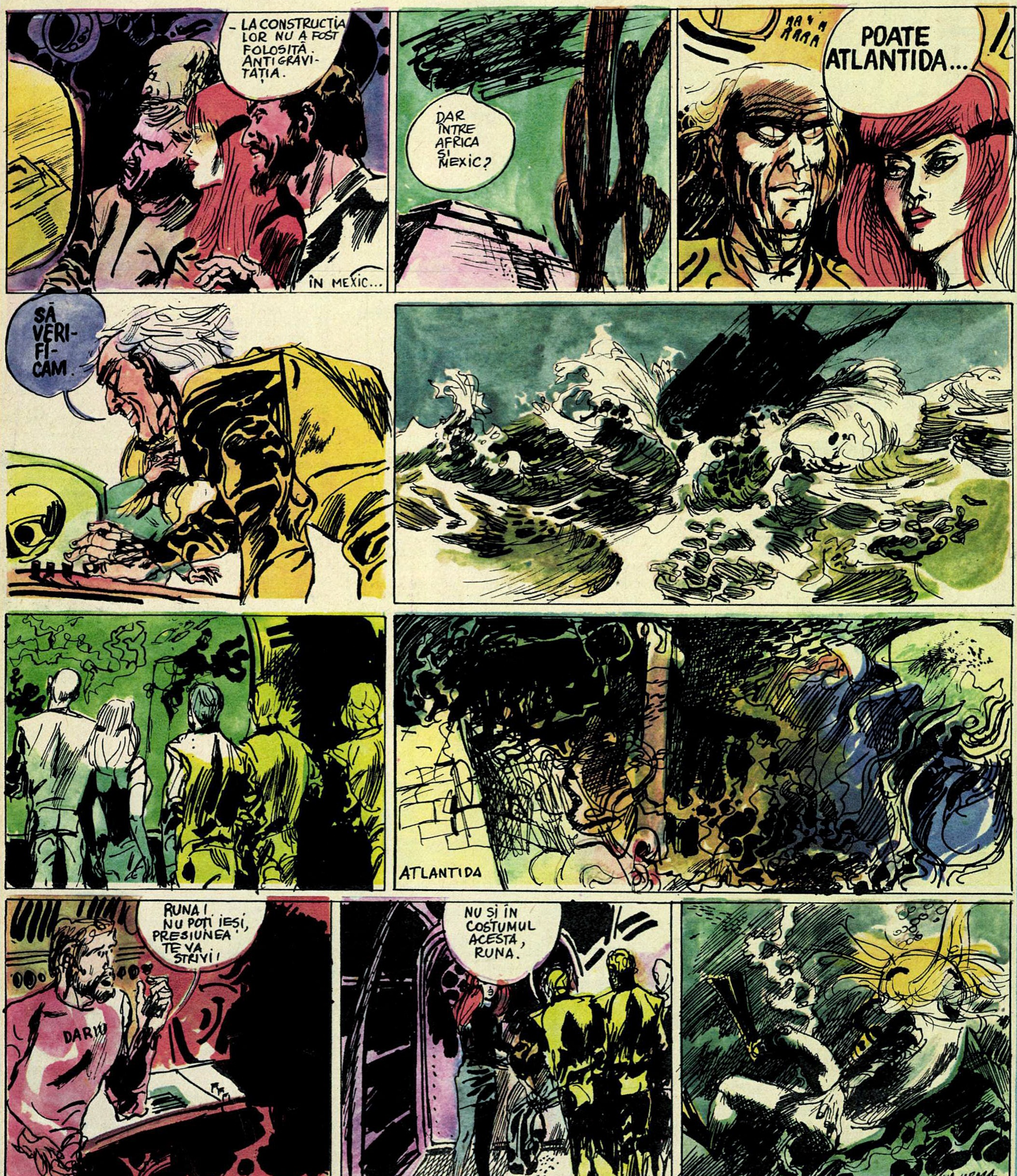
– LA CONSTRUCTIA LOR NU A FOST FOLOSITĂ ANTIGRAVITAȚIA.
ÎN MEXIC...
DAR ÎNTRE AFRICA ȘI MEXIC?
POATE ATLANTIDA...
SĂ VERIFICAM.
ATLANTIDA
RUNA! NU POȚI IEȘI, PRESIUNEA TE VA STRIVI!
DARIU
NU ȘI ÎN COSTUMUL ACESTA, RUNA.
VA URMA

RAID ÎN COSMOS

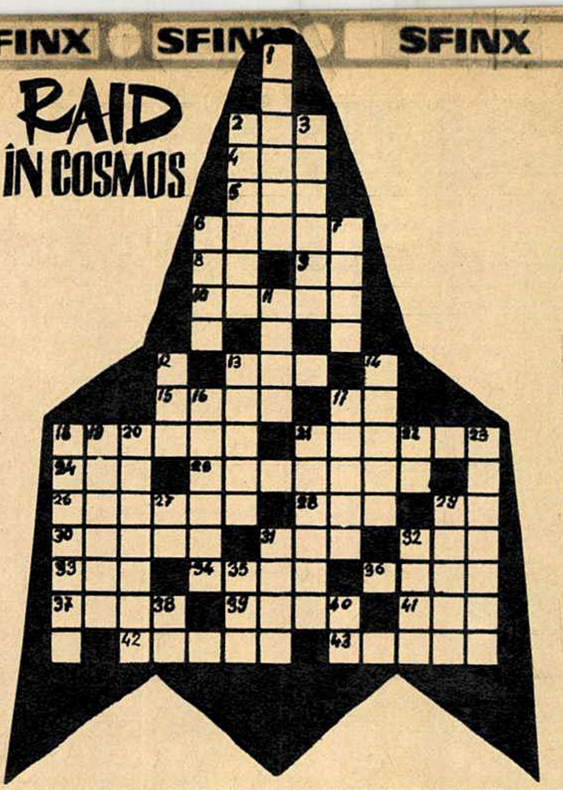

ORIZONTAL: 2) «Bătrîna» noastră Terra de unde-şi iau zborul navele cosmice; 4) Fir; 5) Apărătoare a rachetei... de tenis; 6) Înălţime pe scoarţa terestră, da şi pe lună; 8) Oraş străvechi în sudul Mesopotamiei; 9) Ene Sandu; 10) Intre; 13) Combustibilul folosit în reactoarele rachetei; 15) Maşină folosită la înpîslirea ţesăturilor de lînă. 17) Din foc. 18) Tip de navă cosmică americană cu două locuri, plasată pe orbită în perioada 1965—1966; 21) Punctul cel mai îndepărtat de pămînt atins de un satelit şi care constituie unul din parametrii principali, care determină orbita acestuia; 24) Ofiţer în armata otomană; 25) Pot fi şi casnice; 26) Cosmonaut american, care a realizat împreună cu C. Conrad, la bordul navei «Gemini» — 11,43 de călătorii în jurul Pămîntului; 28) Unităţi de timp pentru calculul zborului piloţilor şi cosmonauţilor; 29) Simbolul bismutului; 30) Tip de satelit ionosferic specializat în explorarea atmosferei şi spaţiului periterestru, de construcţie englezească lansat cu racheta americană «SCOUT»; 31) Nume turcesc; 32) Margine; 33) Fluviu în Elveţia şi Franţa; 34) Aliaj special folosit şi în construcţia navelor cosmice; 36) Rotaţii în jurul Pămîntului; 37) Orăşel în Anglia; 39) Titlu de onoare pentru cosmonauţi; 41) Din an în an; 42) Modalitate de telecomandă folosită pentru buna funcţionare a aparatelor echipamentelor şi sistemelor tehnice a diferitelor tipuri de sateliţi; 43) Luceafărul de seară, a doua planetă a sistemului nostru solar în ordinea depărtării de Soare, cercetată de sonde terestre.

VERTICAL: 1) Tip de satelit specializat în cercetarea radiaţiilor, autentic laborator, stiintific, automat, spaţial; 2) Rachetele purtătoare a navelor programului Apollo, care cîntăresc la start 2 700 000 kg, măsurînd 110 m înălţime şi 10 m în diametru; 3) Partea ecuatorială a Galaxiei noastre care conţine cca 200 de miliarde de stele; 6) A îmbiba cu apă; 7) Organism european în cadrul căruia se desfăşoară lucrări pentru lansarea de sateliţi activi de telecomunicaţii; 11) U.R.S.S., S.U.A., Franţa, Anglia, Italia, Japonia, care au lansat sateliţi (sing.); 12) Prefix pentru albine; 13) Aeronavă supersonică cu destinaţie diferită; 14) Tip de satelit de telecomunicaţii, care a deschis această serie, urmat de «ECHO 1», «COURIER»-1 B. «OSCAR»-1 si 2. «TELSTAR»-1. «SYNCOM», «EARLYBIRD» şi grupul MOLNIA; 16) Într-acolo; 17) Lucrare, carte (pl.); 18) Primul om care la 12 aprilie 1961, a deschis epoca marilor zboruri cosmice la bordul navei «VOSTOK» zburînd 1 h.48 m.; 19) Medicul cosmonaut sovietic, membru al primului echipaj cosmic pe nava VOSHOD; 20) Tip de sondă solară interplanetară; 21) Navă cosmică americană cu numărul de ordine 10, care are la bord pe T. Stafford, J. Young, E. Cernan, lansarea ei fiind o repetiţie generală la 15 km de Lună, a aselenizării din iulie anul acesta; 22) Gagarin Iuri; 23) Cosmosul, infinit şi variat, ale cărui taine omul le pătrunde tot mai mult; 27) Dacă; 29) Primar (reg.); 31) Element de compunere însemnînd «aer»; 32) Construcţie auxiliară, în preajma rachetei, pe sol; 35) Ceai medicinal; 38) Între cal şi călăreţ! 40) Începe aventura!

Prof. TEODOR AXIOTI

CLUBUL LOGICIENILOR (14)

Profesorul universitar **EDMOND NICOLAU** vă propune spre rezolvare a 14-a problemă de logică din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor». Aşteptăm la redacţie răspunsurile voastre cu specificarea pentru «Clubul logicienilor» nr. 14.

Avem patru cutii colorate: una roşie, notată R, alta portocalie — P, alta galbenă — G, si, în fine, una verde — V.

De asemenea, avem patru etichete numerotate 1, 2, 3, 4. Trebuie să lipim etichetele astfel încît să fie satisfăcute următoarele condiţii: Dacă 1 nu este lipită pe P, atunci 3 nu se aplică pe G. Dacă 2 este lipită pe G sau V, atunci 1 este lipită pe P; Dacă 3 nu este aplicată pe R, atunci 2 este pusă pe V; dacă 4 este lipită pe G, atunci 2 nu este lipită pe P; dacă 4 nu este lipită pe P, atunci 2 este pusă pe P. Cum se lipesc etichetele?

Iată şi răspunsul la problema nr. 12 din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor», publicată în nr. 18 a.c. al revistei «Cutezătorii».

1. A este dus dincolo de ace, de partea lui B, apoi B e trecut peste placă. Se formează convoiul LBA; A este trecut peste placa turnantă, de locomotiva ce duce şi pe B; B e lăsat pe loc si locomotiva revine la poziţia iniţială.

2. Locomotiva duce pe A pe linia principală, între ace, apoi trece placa turnantă şi formează convoiul ALB. Depune apoi la locurile cuvenite vagoanele A şi B.

DIN TREI MIŞCĂRI

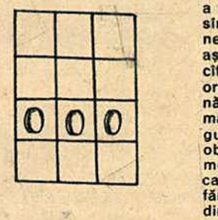

Pe coloana a treia a desenului alăturat sînt aşezate trei monede. Încercaţi să le aşezaţi în aşa fel încît pe nici un rînd orizontal sau coloană să nu se găsească mai mult decît o singură monedă, dar cu obligaţia ca fiecare monedă să fie mişcată cu două căsuţe, fără a socoti pe cea din care pleacă.

Tabla de ŞAH

Cele cinci fragmente compuse din pătrăţele albe şi negre, pe care le vedeţi în desenul alăturat, constituie fragmentele unei table de şah.

Ştiţi în ce poziţie trebuie să le aşezaţi pentru a construi, cu ajutorul lor, o astfel de tablă?

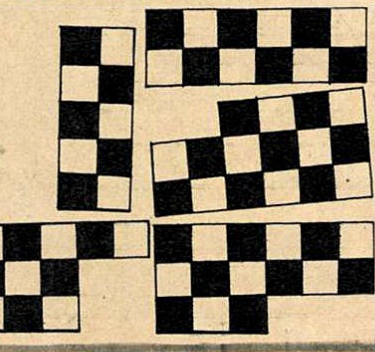

REZULTATELE CONCURSULUI „MINITEHNICUS“

(Urmare din numărul trecut)

MENŢIUNI INDIVIDUALE

1) **GUŢU GHEORGHE**, de la Şcoala generală nr. 3, Giurgiu, judeţul Ilfov, pentru lucrarea — **Receptor cu 5 tranzistori.**

2) **TÖROK DAN**, Palatul pionierilor Bucureşti, pentru lucrarea — **Emiţător receptor.**

3) **FRANCO ION**, Liceul nr. 3 Reşiţa, judeţul Caraş Severin, pentru lucrarea — **Ventilator electric.**

4) **OANCIU PETRE**, Şcoala generală nr. 86, Bucureşti, pentru lucrarea — **Aparat emisie-recepţie.**

5) **PETRACHE VASILE**, Palatul pionierilor din Bucureşti, pentru lucrarea — **Navomodel şalupă.**

6) **GOBEI MIRCEA**, Şcoala generală nr. 6 Vatra Dornei, pentru lucrarea — **Navă cu elice aeriană.**

7) **CERCUL AEROMODELE** de la Casa pionierilor din Călăraşi, judeţul Ialomiţa, pentru lucrarea — **Planor A. 1** — una din menţiuni la alegerea conducerii cercului.

8) **GÎNDIUŢĂ RADU**, Şcoala generală nr. 1 Cîmpulung Muscel, pentru lucrarea — **Catamaran.**

9) **GULACI BELA**, Casa pionierilor Deva, judeţul Hunedoara, pentru lucrarea — **Velier Junior.**

10) **FÎNARU AUREL**, Casa pionierilor, Cîmpulung Muscel, pentru lucrarea — **Aeromodele captiv.**

11) **CERCUL NAVOMODELE** de la Casa pionierilor Galaţi, una menţiune pentru **şalupa cu propulsie pe fusee.**

12) **TEUTIŞAN EMIL**, de la Casa pionierilor Dej, judeţul Cluj, pentru lucrarea — **Aeromodel captiv.**

13) **GHEORGHIU ADRIAN** — Casa pionierilor Timişoara, pentru lucrarea — **Cart cu motor electric.**

14) **COSMA MARIAN**, Şcoala generală nr. 3 din Rădăuţi, judeţul Suceava, pentru lucrarea — **Titeră electrică.**

15) **MURAR IOAN**, de la Casa pionierilor Tg. Mureş pentru lucrarea — **Lampă de tabără.**

16) **ACHIM ELENA MARIA**, Şcoala generală nr. 6 din Sibiu pentru lucrarea — **Fuse orare.**

17) **ROHAN CONSTANTIN**, de la Şcoala generală, comuna Prejinea, judeţul Braşov, pentru lucrarea — **Voltmetru.**

MENŢIUNI COLECTIVE

1) **CERCUL DE RADIO** de la Casa pionierilor din Braşov pentru lucrarea — **Aparate de radio portabile.** 5 concurenţi la alegerea conducerii cercului.

2) **GRUPUL MINITEHNICUS CUTEZĂTORII** de la Şcoala generală nr. 5 din Petroşeni, judeţul Hunedoara, pentru lucrarea — **Transportor în subteran** — 4 concurenţi la alegerea conducerii cercului.

3) **MUJA MARIA** şi **JURJ VIORICA**, de la Şcoala generală din comuna Mîndra, Făgăraş, judeţul Braşov, pentru lucrarea — **Război de ţesut.**

4) **COJOCARU CORNEL, COVACI GABRIEL, DIMA ROLAND, RĂDULESCU GHEORGHE, NEAŢĂ ARISTOTEL** de la Şcoala generală nr. 4 Giurgiu, judeţul Ilfov pentru lucrarea — **Schemă de electrificare a unui apartament.**

5) **CASA PIONIERILOR** din Reghin, judeţul Mureş, pentru lucrarea — **Robot** — 5 concurenţi la alegerea conducerii cercului.

6) **POLOVENCO A.** şi **GLIGOR I.** de la Casa pionierilor din Suceava, pentru lucrarea — **Semnalizator de umiditate.**

7) **DRĂGAN EUGEN, STAN MARIN, SUŞANU ECATERINA, DIMITRIU DORINA, BREZEANU RUXANA** şi **STĂNESCU DANIELA** de la Şcoala generală nr. 7 din Brăila, pentru lucrarea — **Strung universal.**

8) **LĂZĂRESCU DUMITRU** şi **TĂNASE PETRE** din comuna Hîrţeşti-Borzeşti, judetul Argeş pentru lucrarea — **Receptor cu doi tranzistori.**

9) **GAVRILĂ ION** şi **GIOICULEASA FLORIN** — Şcoala generală nr. 2, Rm. Vîlcea, pentru lucrarea — **Aeromodel.**

10) **CERCUL DE ELECTRONICĂ ŞI AUTOMATICĂ** de la Casa pionierilor din Arad, pentru lucrarea — **Reglaj automat al temperaturii unei camere** — 4 concurenţi la alegerea conducerii cercului.

11) **GRUPUL MINITEHNICUS CUTEZĂTORII** din comuna Hălchiu, judeţul Braşov — pentru lucrarea — **Maşină de recoltat cartofi** — 5 concurenţi la alegerea conducerii cercului.

12) **COAŢĂ ANA, COAŢĂ VASILE, MIHĂESE RADU, TOLAN LEONUŢ, POP PATRICE, FĂGĂRĂŞANU EMIL** de la Şcoala generală Feldru, judeţul Bistriţa-Năsăud pentru lucrarea — **Aparat de proiecţie.**

CASA PIONIERILOR DIN ZALĂU primeşte în mod special o excursie la Bucureşti.

Toţi cîştigătorii concursului vor pleca în tabăra specială Minitehnicus de la Sinaia. Cîştigătorii premiilor I colective vor merge în tabăra internaţională. De asemenea pentru ajutorul acordat grupelor Minitehnicus Cutezătorii şi cercurilor tehnice din şcoli se premiază cu cîte un stilou «Hero» următorii profesori, maiştri şi tehnicieni: Prof. Doroş Aurel de la Casa pionierilor din Baia Mare, Prof. Diaconescu I. de la Casa pionierilor din Pucioasa, Prof. Popescu C. de la Şcoala generală din Buftea, Ion Polen — conducătorul cercului de navomodele de la Casa pionierilor din Reghin, Prof. Ursache Ion de la Casa pionierilor din Buhuşi-Bacău, Prof. Bătrîneanu Nicolae, Palatul pionierilor din Bucureşti, Prof. Făgărăşanu N., conducătorul cercului aeromodele de la Casa pionierilor Bistriţa Năsăud, Prof. Dumitraşcu I., de la cercul navomodele — Palatul pionierilor Bucureşti.

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

10

Scenariul: COSTACHE ANTON Desene: PUIU MANU

TĂINDU-ȘI BARBA ȘI PLETELE ȘI SCHIMBÎND ANTERIUL CU STRAIE EUROPENEȘTI, CĂLUGĂRUL MANOILĂ DEVINE PAN MASCHIEWICI — NEGUȚĂTOR DIN LIOV, SPRE A DA MAI UȘOR DE URMELE BOIERILOR TRĂDĂTORI, CE VOR SĂ-L PIARDĂ PE DOMNUL ȚĂRII. VORNICUL ISAIA CĂRUIA ÎI ADUCE UN RĂVAȘ DIN CETATEA DE SCAUN A BUCUREȘTIULUI — ÎL PRIMEȘTE CA PE UN OASPETE DEOSEBIT.

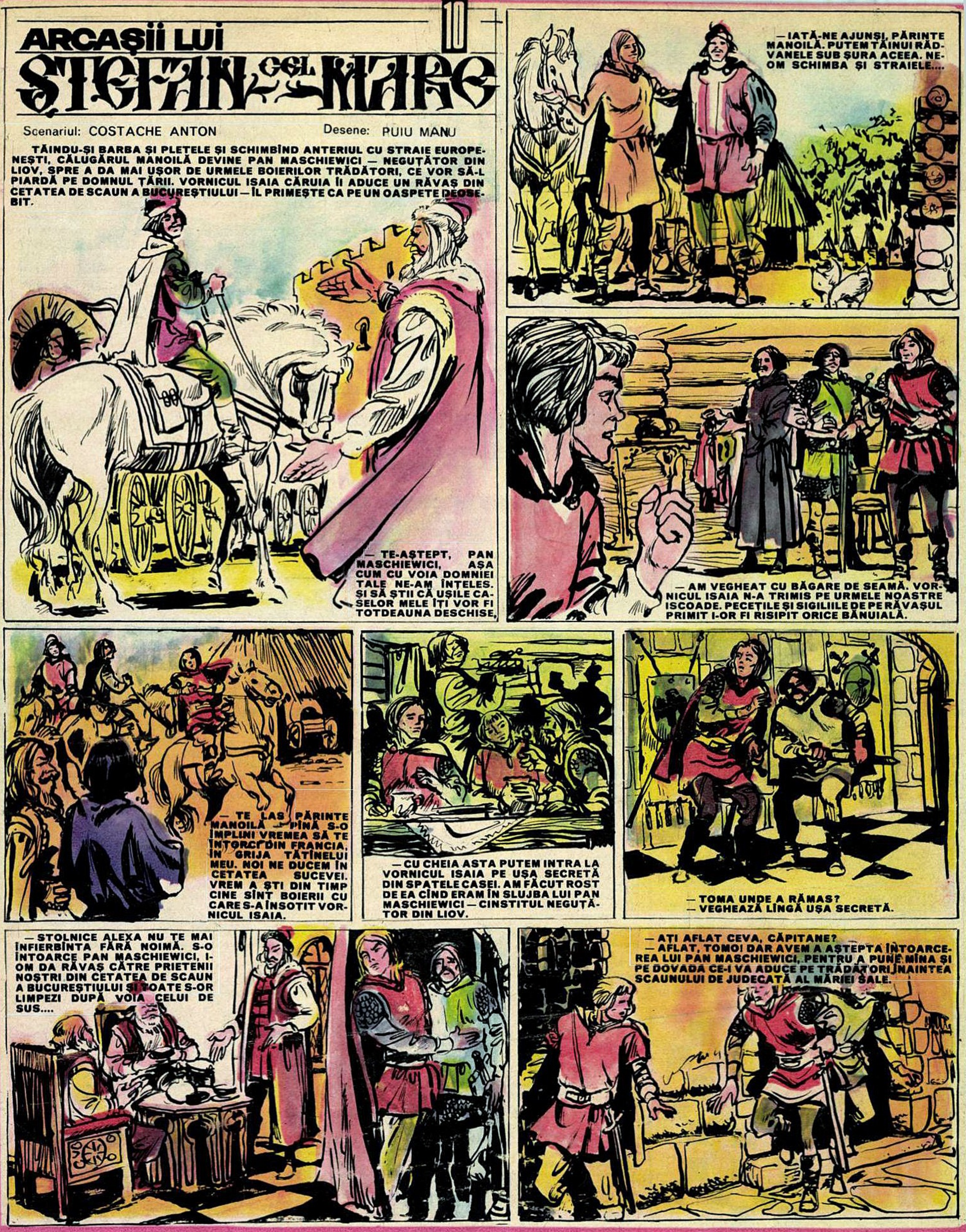
— TE-AȘTEPT, PAN MASCHIEWICI, AȘA CUM CU VOIA DOMNIEI TALE NE-AM ÎNȚELES. ȘI SĂ ȘTII CĂ UȘILE CASELOR MELE ÎȚI VOR FI TOTDEAUNA DESCHISE.
— IATĂ-NE AJUNȘI, PĂRINTE MANOILĂ. PUTEM TĂINUI RĂDVANELE SUB ȘURA ACEEA. NE-OM SCHIMBA ȘI STRAIELE....
— AM VEGHEAT CU BĂGARE DE SEAMĂ. VORNICUL ISAIA N-A TRIMIS PE URMELE NOASTRE ISCOADE. PECEȚILE ȘI SIGILIILE DE PE RĂVAȘUL PRIMIT I-OR FI RISIPIT ORICE BĂNUIALĂ.
— TE LAS PĂRINTE MANOILĂ — PÎNĂ S-O ÎMPLINI VREMEA SĂ TE ÎNTORCI DIN FRANCIA, ÎN GRIJA TĂTÎNELUI MEU. NOI NE DUCEM ÎN CETATEA SUCEVEI. VREM A ȘTI DIN TIMP CINE SÎNT BOIERII CU CARE S-A ÎNSOȚIT VORNICUL ISAIA.
— CU CHEIA ASTA PUTEM INTRA LA VORNICUL ISAIA PE UȘA SECRETĂ DIN SPATELE CASEI. AM FĂCUT ROST DE EA CÎND ERAM ÎN SLUJBA LUI PAN MASCHIEWICI — CINSTITUL NEGUȚĂTOR DIN LIOV.
— TOMA UNDE A RĂMAS?
— VEGHEAZĂ LÎNGĂ UȘA SECRETĂ.
— STOLNICE ALEXA NU TE MAI ÎNFIERBÎNTA FĂRĂ NOIMĂ. S-O ÎNTOARCE PAN MASCHIEWICI, I-OM DA RĂVAȘ CĂTRE PRIETENII NOȘTRI DIN CETATEA DE SCAUN A BUCUREȘTIULUI ȘI TOATE S-OR LIMPEZI DUPĂ VOIA CELUI DE SUS....
— AȚI AFLAT CEVA, CĂPITANE?
— AFLAT, TOMO! DAR AVEM A AȘTEPTA ÎNTOARCEREA LUI PAN MASCHIEWICI, PENTRU A PUNE MÎNA ȘI PE DOVADA CE-I VA ADUCE PE TRĂDĂTORI ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL MĂRIEI SALE.

(Va urma)

Cutezătorii 23

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII» Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 leu